

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

4

ΤΟ ΜΑΥΡΟ
ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

Η ΟΜΟΡΦΗ μικρή Ζολάν, τὸ δωδεκάχρονο λευκὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας, ἡ πολυσγαπημένη συντρόφισσα τοῦ Ταμπόρ, ἀντιμετωπίζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ θάνατο (*).

Ἡ κακιὰ μητρυιὰ της, ποὺ ἔχει ἔρθει ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ νὰ τὴν ἐξοντώσῃ γιὰ νὰ κλη-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο πεῦχος, τὸ 3, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ μυστικὸ τοῦ Μάγνου».

ρονομήσῃ ὁλόκληρη τὴν περιουσία τοῦ πλούσιου πατέρα τῆς Ζολάν ὁ δικὸς της γυιὸς ἔχει γυρίσει τὴν κάννη τοῦ πιστολίου στὸ κεφάλι τῆς Ζολάν κι' ἐτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βαρὺς γδούπος ἀνθρώπινου κορμιοῦ ἀκούγεται πλάϊ της. Ἡ λευκὴ γυναίκα προφταίνει καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολίου της, ἐνῶ ταυτόχρονα μιὰ τρομαχτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, τὴ σωριάζει ἀναίσθητη κάτω.

Ἔτσι, ἡ σφαίρα της, ποὺ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

θὰ περνούσε πέρα γιὰ πέρα τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τοῦ Κοριτσιοῦ τῆς Ζούγκλας, ἀστοχεῖ. Σχίζει, σφυρίζοντας δαιμονισμένα τὸν ἀέρα καὶ καρφώνεται στὸν κορμὸ κάποιου ἀντικρυνοῦ δέντρου.

Ἡ Ζολὰν μ' ἓνα τρελλὸ πῆδημα ἀγκαλιάζει τὸ σωτῆρα της καὶ ξεχνώντας τὴν παρεξήγησί τους, τὸν φιλάει στὸ μέτωπο:

— Ταμπόο!... Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ἄν δὲν ἦσουν ἐσύ...

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὸ βλέμμα του:

— Περνούσα τυχαῖα ἀπὸ δῶ...

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τὸν κυττάζει στὰ μάτια:

— Μοῦ λὲς ἀλήθεια, Ταμπόο;

Ὁ μικρὸς Ταρζὰν ποὺ εἶναι ἀνίκανος νὰ πῇ ψέματα, τῆς ἀποκρίνεται:

— Ὁχι.

— Τότε πῶς βοέθηκες ἐδῶ; τὸν ξαναρωτάει.

— Παρακολουθοῦσα ἐσένα καὶ τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ νόμιζα μητέρα σου... Εἶχα ὑποχρέωσι νὰ σὰς προστατέψω μέχοι ποὺ νὰ φτάσετε στὰ ποῶτα χωριά...

Ἡ Ζολὰν ἐπιμένει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα:

— Καὶ γιατί ἤθελες νὰ μὲ προστατέψης; Ἀφοῦ ἔχουμε μαλλώσει... Ἀφοῦ δὲν μένουμε πιά μαζί... Ἀφοῦ μ' ἄφησες νὰ φύγω γιὰ πάντα... Ἀφοῦ δὲν μὲ θέλεις πιά...

Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ φωτίζονται ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ λάμψη ἀνείπωτης χαρᾶς καὶ τὸν ρωτάει σιγά:

— Πές μου, Ταμπόο: μήπως μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα;

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο χαμηλώνει πάλι τὰ μάτια του:

— Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ «ὄχι», Ζολὰν... Μὰ θὰ καταλάβῃς πῶς λέω ψέματα...

Ἀμέσως σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη γυναῖκα καὶ ζητάει νὰ τὴ συνεφέρῃ ἀπὸ τὴν τρομαχτικὴ γροθιά του. Ταυτόχρονα ἐξηγεῖ στὸ κορίτσι:

— Μόλις, πρὶν λίγες στιγμές, κατάφερα, πηδώντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, νὰ φθάσω σὲ τοῦτο τὸ δέντρο ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πάνω μας... Ἀντίκρυσα τὴν κακιὰ αὐτῆς γυναῖκα κι' ἄκουσα τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπε... Μὰ σὰν τὴν εἶδα νὰ γυρίζῃ τὸ πιστόλι στὸ κεφάλι σου καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμὴ νὰ τραθήξῃ τὴ σκανδάλη, πῆδησα κάτω...

Καὶ προσθέτει νοιώθοντας τύψι:

— Χτύπησα μιὰ ἀδύνατη γυναῖκα!... Μὰ τὸ μυαλό μου εἶχε θολώσει... Δὲν ἤξερα τί ἔκανα!

Ξαφνικὰ κάτι πυκνὰ χαμὸ κλαδὰ ἀντίκου ἀοχίζουν νὰ σαλεύουν. Ὁ Ταμπόο πετιέται ὀρθὸς καὶ σφίγγει τὸ φερό του ῥόπαλο. Ἡ Ζολὰν ἔοχεται φοβισμένη καὶ στέκει πίσω ἀπὸ τὸ γενναῖο σύντροφό της. Κάποιο πεινασμένο θηριὸ θὰ παραμονεύῃ. Ἐ-

τοιμο νὰ χυθῇ νὰ τοὺς κα-
τασπαράξῃ. Ἡ Φίφη μαζεύε-
ται τρομαγμένη στὰ πόδια
τῆς κυρᾶς τῆς...

Γώρα τὰ χαιμόκλαδα σα-
λεύουν περισσότερο. Τὸ ἄ-
γνωστο θεριὸ ἔχει φθάσει κον-
τά. Ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν
θὰ κάνῃ κατὰ πάνω τους τὸ
ἄγριο θανατερὸ πῆδ η μ ἄ
του!...

Καὶ νά: πρὶν ἀκόμα τὸ
δοῦν, ἀκούνε τὸν τρομαχτικὸ
βρυχηθμὸ του:

— Μπά, σὲ καλόοο σας!...

Εἶναι ὁ Μπουτάτα! Ὁ
μαῦρος Ἡρακλῆς μὲ τὸ κωμι-
κὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, ποὺ
ὁ θεὸς τοῦ τόκανε τόσο μεγά-
λο γιὰ νὰ χωράῃ τὴν κουτα-
μάρα του.

Ἡ Ζολὰν ξεφωνίζει χαρού-
μενη:

— Τσουλούφι μου!... Ἐ-
σὺ εἶσαι καὶ μᾶς τράμαξες!

Ὁ χεροδύναμος μὰ δειλὸς
ἀράπης χαϊδεύει ἐπιδεικτικὰ
τὸ μεγάλο πιστόλι ποὺ κρέ-
μεται στὴ θήκη τῆς ζώνης
του καὶ μουρμουρίζει βαρειά:

— Μὴ φοβάστε!... Ἡ
«μπιστόλα» μου εἶναι... ἀδιά-
θετη σήμερα.

— Μπά, τί ἔχει; τὸν ρω-
τάει, σοβαρὰ τάχα, τὸ ξαν-
θὸ κορίτσι.

Ὁ Μπουτάτα ἀναστενά-
ζει στεναχωρημένος:

— Σφήνωσε μιὰ σφαῖρα
στὴ κάννη τῆς...

— Καὶ τί θὰ κάνῃς τώρα;

— Θὰ τῆς δώσω... καθάρ-
σιο.

Στὸ μεταξὺ ἡ κακούργα
μητρυὰ τῆς Ζολὰν συνέρχε-

ται. Πετιέται ὀρθὴ καὶ ζη-
τάει ἔλεος:

— Λυπηθῆτε με καὶ μὴ
μὲ σκοτώσετε!... Ἀφήστε
με νὰ φύγω... Δὲν θὰ ξαναγυ-
ρίσω ποτὲ πιά ἐδῶ...

Ὁ Τσουλούφης βοηθάει
τὴν κατὰστασι:

— Ἀστηνε, ἀφέντη Παι-
δί... Ἀρραβωνιαστικιά μου ἦ-
τανε, ἡ φουκαριάρα!

Ὁ Ταμπὸρ τὴ σπρώχνει
μὲ περιφρόνησι:

— Πήγαινε στὸ καλό, κυ-
ρά μου... Καὶ νὰ μὴ φοβᾶ-
σαι τὰ θεριὰ ποὺ θὰ συναν-
τήσῃς στὸ δρόμο... Θὰ συχα-
θοῦν νὰ ἀκουμπήσουν τὰ δόν-
τια τους ἐπάνω σου...

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ νύχτα...

Ὁ οὐρανός, φωταγω-
γημένος ἀπὸ τὸ ὀλόγιο
μο φεγγάρι, δίνει μιὰ ξωτι-
κὴ κι' ἄγρια ὁμορφιά στὴ
Ζούγκλα ποὺ βρίσκεται βυθι-
σμένη σ' ἓναν γλυκὸ κι' ἥσυ-
χο ὕπνο.

Κι' ὅμως κάτω ἀπὸ τὴν πυ-
κνὴ καὶ φαινομενικὰ ἥσυχη
βλάστησι, ἓνας κόσμος ὀλό-
κληρος ἀπὸ πεινασιμένους θε-
ριὰ κι' ἀγρίμια παραμονεύει.
Ὅλα εἶναι ἔτοιμα νὰ παίξουν
τὸ προαιώνιο κι' ἀκατάλυτο
δράμα τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ
τους.

Ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολὰν κι' ὁ
Μπουτάτα, κατόικοι κα-
θὼς εἶναι, κοιμούνται βαθεῖα
στὰ χορταρένια στρωσίδια
τῆς σπηλιάς τους. Μονάχα ἡ
μικροσκοπικὴ καὶ τετραπέρα-
τη Φίφη, ἡ ἀγαπημένη μαῦρη

σκυλίτσα του κοριτσιού ξα-
γρυπνάει έξω από το άνοι-
γμα.

Ξαφνικά κάτι αφουγκράζε-
ται ανήσυχη για λίγο. Ύστε-
ρα μπαίνει διαστική στη σπη-
λιά και χαϊδεύει απαλά με
το πόδι της τη μύτη του
Ταμπόρ.

Το Παιδί της Ζούγκλας ά-
νισηκώνεται ανήσυχο. Ξέρει
καλά πώς για νάρθη να τον
ξυπνήση ή Φίφη, κάτι παρά-
ξενο θα γίνεται έξω. Και σε
λίγες στιγμές—πατώντας ή-
συχαι για να μην ξυπνήση
τους συντρόφους του, θγαίνει
στο ύπαιθρο. Αφουγκράζε-
ται κι' αυτός για λίγο κι'

ακούει μακρινό ανθρώπινο
ποδοβολητό.

—Μέσα, Φίφη, διατάζει
ψιθυριστά τη σκυλίτσα.

Κι' αυτός, τεντώνοντας με
όση προσοχή μπορεί τ' αὐτιά
του προσανατολίζεται κατὰ
τὸ μέρος που ακούγεται τὸ
ποδοβολητό και σφίγγοντας
τὸ ρόπαλό του, ξεκινάει τρέ-
χοντας.

Σε λίγο, κρυμμένος πίσω
ἀπ' τὰ πυκνὰ χαιμηλά κλαδιά
τῶν δέντρων, ανοίγει τὰ μά-
τια του διάπλατα: Βλέπει
μιὰ συνοδεία ἀπὸ ἑξη ἄγνω-
στους ἀνθρώπους που φθά-
νουν και σταματοῦν σ' ἓνα
μεγάλο ξέφωτο. Οἱ δυὸ εἶναι

Ὁ ἄγνωστος με τὰ μαύρα μαλλιά καὶ γένεια ἀνακαλύπτει τὸ ἄ-
νοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

‘Ο Μπουτάτα σπαράζει με τὰ χέρια του τούς ‘Ανθρωποφάγους.

Λευκοί: Ένας νέος άνδρας με καρμπίνα στον ώμο του, και μιὰ νέα γυναίκα με πιστόλι στη ζώνη της. Οί τέσσερις άλλοι είναι χεροδύναμοι άράπηδες που σηκώνουν στις ράχες τους ένα μεγάλο και βαρύν κιβώτιο.

Τò παιδί συλλογιέται ψιθουριστά:

— Τί νά θέλουν έδω οί δυο αύτοί λευκοί; Ποιοί νάναι άραγε;

‘Ο Ταμπόρ βλέπει τώρα τούς μαύρους νά άκουμπούν με προσοχή κάτω τò μεγάλο βαρύν κιβώτιο και τούς άκούει νά ζητάνε βιαστικοί τήν πληρωμή τους για νά φύγουν άμέσως. Ένας άπ’ αύτούς, ό

πιό μεγαλώσωμος έξηγεί στους λευκούς:

— “Ως έδω είχαμε συμφωνήσει, κι’ ως έδω σάς φέραμε... Πιο βαθειά δέν πάμε... Θάταν άδικο για δέκα παλιολίρες ό καθένας, νά ματώσουμε τὰ δόντια κανενός πεινασμένου θεριού. Πληρώστε μας νά πάμε στο καλό. Έχουμε και δουλειά στο λιμάνι.

‘Ο λευκός άνδρας τούς μετράει με δυσφορία τὰ χρυσά νομίσματα κι’ εκείνοι φεύγουν γρήγορα και χάνονται πίσω άπ’ τήν πυκνή κι’ άγρια βλάστησι.

‘Ο Ταμπόρ άκούει τόν άγνωστο λευκό νά λήη στη

συντρόφισσά του:

— Φοβάσαι, Ζερμαίν, πού μείνουμε μονάχοι;

— Όχι, Ζάν... Άφοῦ ἔχουμε τὰ ὅπλα μας!

— Μπράβο... Μείνε τότε νὰ φυλάς τὸ κιβώτιο. Ἐγὼ θὰ ψάξω γύρω νὰ βρῶ πού θὰ στήσουμε τὴ σκηνή μας.

Ὁ νέος ἄνδρας περνᾷ πλάϊ ἀπὸ τὸν κρυμμένο Ταμπὸρ καὶ ἀπομακρύνεται ψάχνοντας, ἐνῶ ἡ γυναῖκα τραβάει ξαφνικὰ τὸ πιστόλι της...

Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τὸ πονεμένο βογγητὸ τοῦ ἄγνωστου λευκοῦ ἀνδρα. Ὁ Ταμπὸρ τὸν βλέπει νὰ τὸ βάλλῃ, τραυματισμένος, στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ... Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ γυναῖκα, μὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν χτυπημένον ἄνδρα πού ἀπ' τὸ αἷμα πού χάνει ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ ὤμου, ὅλο καὶ λιγοστεύει τὸ κουράγιο του. Καὶ τὸν φθάνει τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού σωριάζεται βαρὺς κι' ἀναίσθητος κάτω.

Ὁ Ταμπὸρ τὸν φορτώνεται ἀμέσως στὴ ράχη καὶ τὸν μεταφέρει γρήγορα στὴ σπηλιά τους.

Ὁ Μπουτάπα πού τὸν βλέπει ν' ἄρχεται, ἔτσι φορτωμένος, ρωτᾷ:

— Γιὰ κυνήγι εἶχες βγῆ, ἀφέντη Ταμπόρ;

Ὁ νέος χαμογελάει:

— Ναί... Δὲν βλέπεις τί σοῦφερα;

— Τὸ βλέπω, μὰ... δὲν τρώγεται!

Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Ζολὰν κάνουν τὰ γιατροσόφια τοῦ στῆν πληγὴ τοῦ ἄγνωστου. Αὐτὸς γρήγορα συνέρχεται καὶ ρωτᾷ ἀνήσυχος:

— Ἡ Ζερμαίν! Ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκα μου; Ὑστερα κυττάζει γύρω τοῦ ἀνήσυχου καὶ ψιθυρίζει:

— Ποῦ βρίσκομαι; Ποιοί εἶσαστ' ἐσεῖς;

Ὁ μικρὸς Ταρζάν τὸν καθησυχάζει:

— Καλοὶ ἄνθρωποι... Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνουμε κακό... Πές μας ὅμως: Τί ζητᾷς ἐδῶ στὴ Ζούγκλα πού ἦρθες;

Ὁ Ζάν— ὅπως ἀκούσαμε νὰ τὸν φωνάζῃ ἡ συντρόφισσά του— τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ἐφτασα, πρὶν λίγο ἐδῶ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα μου, τὴ Ζερμαίν... Θὰ ψάξουμε στὴ ζούγκλα νὰ βροῦμε ἓνα μεγάλο θησαυρό... Ἐχουμε καὶ τὸ σχέδιο γιὰ ν' ἀνακαλύψουμε τὸ μέρος ποῦναι κρυμμένος...

Ὁ Μπουτάπα χαμογελάει:

— Μπά, σὲ καλόσο σου!...

Ὁ θησαυρὸς πού ζητᾷς εἶναι κάτω ἀπὸ τὴ σπηλιά μας!

Ἡ Ζολὰν τοῦ κόβει μιὰ γερὴ τσιμπιὰ στὸ μπράτσο κι' ὁ κουτὸς ἀράπης διορθώνει:

— Ἀστεῖα στὸ εἶπα, ἀφέντη μου! Χί, χί, χί!... Ἄν εἶχαμε τέτοιο θησαυρὸ δὲν θὰ τὸν πουλάγαμε νὰ πάρου

με στραγάλια;!

‘Ο λευκὸς ἄνδρας καταλαβαίνει πὼς ἔχει νὰ κάνη μὲ ἡλίθιο καὶ δὲν δίνει σημασία στὰ λόγια του. Ξαφνικὰ ἕνας πόνος τὸν κάνει νὰ θυμηθῇ τὴν πληγὴ του καὶ νὰ ψιθυρίσῃ χαμένα:

— Ἀλήθεια... Ποιὸς μὲ πυροβόλησε;

Ἀμέσως βλέπει τὸ μεγάλο πιστόλι ποὺ κρέμεται ἀπ’ τὴ ζώνη τοῦ ἀράπη:

— Ἐσύ; Ἐσύ μὲ πυροβόλησες;

‘Ο Μπουτάπα τὸν ρωτᾷ σοβαρά:

— Δὲν μοῦ λές, ἀφέντη τέτοιοι: ἡ σφαῖρα ποὺ σοῦ ρίξανε σὲ βρήκε;

‘Ο Ζάν τοῦ δείχνει τὸν ὦμο του:

— Δὲν βλέπεις;

‘Ο «φοβερὸς σκοπευτὴς» ἀποφαίνεται:

— Τότε δὲν εἶμ’ ἐγώ... Οἱ δικές μου σφαῖρες δὲν πάνε στὸ στόχο... Κάνουνε βόλτες νὰ ξεμουδιάσουνε!

‘Ο λευκὸς ἄνδρας θέλει τώρα νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ βρῇ τὴ χαμένη γυναῖκα του, μὰ τὸ τραῦμα τὸν πονάει πολὺ ἀκόμα.

— Δὲν πρέπει νὰ σηκωθῆς, τοῦ λέει ὁ Ταμπόρ. Θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ ἐγώ. Περίμενε καὶ δὲν θ’ ἀργήσω...

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΚΟΜΠΡΑΚ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ τῆς Ζούγκλας βγαίνει ἀμέσως ἀπ’ τὴ σπηλιὰ καὶ κατευθύνεται διασπικὸς πρὸς τὸ μέρος

ποὺ εἶχε συναντήσῃ τοὺς δύο νυχτερινοὺς ἐπισκέπτες.

Ξαφνικὰ φτάνουν στ’ αὐτιά του σπαρακτικές γυναικεῖες φωνές ποὺ ζητᾶνε βοήθεια. ‘Ο Ταμπόρ τρέχει γρήγορα κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ κινδυνεύει.

Εἶναι ἡ Ζερμαῖν, ἡ γυναῖκα τοῦ Ζάν. Αὐτὴ ποὺ εἶχε τραβήξῃ τὸ πιστόλι τῆς ὅταν ἀκούστηκε ὁ πυροβολισμὸς ποὺ τὸν τραυμάτισε στὸν ὦμο.

Ἡ νέα κι’ ὁμορφὴ γυναῖκα περνᾷ ἀφάνταστα τραγικὲς στιγμές: Ἕνα ὀλόκληρο σιμῆνος ἀπὸ μεγάλες σαρκοβόρες μαῦρες νυχτερίδες, τῆς ἔχουν ἐπιτεθῇ καὶ ζητᾶνε νὰ χορτάσουν μὲ τὶς λευκὲς τρυφερὲς σάρκες τῆς. Εἶναι ἕνα φοβερὸ εἶδος μικρῶν φτερωτῶν θηρίων ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς τὰ λένε Κομπράκ.

Τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς ζούγκλας τσακίζει ἀμέσως κι’ ἄλλο κλαδὶ καὶ σφίγγοντας ἀπὸ ἕνα ρόπαλο τώρα σὲ κάθε του χέρι, ἐπεμβαίνει κεραυνοβόλα.

Μ’ ἕνα πήδημα φτάνει πολὺ κοντὰ στὴ Ζερμαῖν κι’ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ γρήγορα πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια καὶ τῶν δύο τους, τὰ φοβερά του ρόπαλα. Ἡ ταχύτητα ποὺ τὰ περιστρέφει εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ καταντάει νὰ μὴ φαίνωνται πιά. Μὲ τὶς κινήσεις του αὐτὲς δημιουργεῖ ἕνα ἀδιαπέραστο θανατερὸ φράγμα στὶς ἄγριες καὶ λυσσασμένες ἐπιθέσεις τῶν Κομπράκ. Οἱ νυχτερίδες ποὺ ἐπι-

χειροῦν νὰ περάσουν τὸ φράγμα αὐτό, τσακίζονται ἀπ' τὰ ρόπαλα τοῦ Ταμπὸρ καὶ σωριάζονται κάτω νεκρές.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν δὲν σταματάει οὔτε στιγμή τὴν ἀφάνταστα δύσκολη καὶ κουραστική περιστροφή τῶν χοντρῶν κλαδιῶν ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του. Ὅμως κι' οἱ τρομερὲς σαρκοβόρες νυχτερίδες δὲν δείχνουν καμμιὰ διάθεσι νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ θύματά τους. Τυφλωμένες ἀπὸ πείνα συνεχίζουν τὶς ἐπιθέσεις τους ὥσπου μιὰ—μιὰ πέφτουν ὅλες νεκρές. Μαζί τους ὅμως σωριάζεται ἀναίσθητος κάτω κι' ὁ Ταμπὸρ, ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν ὑπεράν-

θρωπὴ προσπάθεια καὶ τὴν κόυρασι.

Ἡ ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα ἀναπνέει μ' ἀνακούφισι. Ἔχει σωθῇ!...

ἸΚάνει ἀμέσως νὰ σκύψη γιὰ νὰ συνεφέρῃ τὸν ἄγνωστο σωτήρα της, μὰ δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή παράξενο θόρυβο ἀκούει πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου ποὺ βρίσκεται ἀντίκρου τους. Καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της, βλέπει ἓνα μαῦρο σῶμα ζώου νὰ πέφτῃ, σὰν κεραυνὸς ἀπὸ ψηλά, πάνω στὸν ἀναίσθητο Ταμπὸρ.

Εἶναι ἓνας φοβερὸς μαῦρος πάνθηρας: τὸ πιὸ ἄγριο θηρίο τῆς Ζούγκλας!... Τὸ

Ὁ Μπουτάτα γκρεμίζεται στὴ βαθειὰ καταπακτὴ.

Ἡ Ζολάν φοβάται μὴ τῆς πουντιάση ἡ Φίφη της.

Ἄμοιρο Ἑλληνάιπουλο εἶναι χαιμένο αὐτὴ τὴ φορὰ!

Ἡ νέα γυναίκα στὴν ἀρχὴ τὸ χάνει καὶ γυρίζει γιὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Γρήγορα ὅμως συνέρχεται. Καταλαβαίνει πὼς θὰ ἦταν φοβερὸ νὰ παρατήσῃ τὸ σωτήρα της στὸ ἔλεος τοῦ πεινασμένου θερίου καὶ τραβάει μὲ βιάσι τὸ πιστόλι της. Τὸ χέρι της ὅμως τρέμει πολὺ, καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀστοχήσῃ ἡ σφαῖρα κάνει κάτι ἀφάνταστα τολμηρὸ κι' ἐπικίνδυνο: Μὲ μιὰ κίνησι αὐτοκτονίας πέφτει πρὸς τὸ μανιασμένο πάνθηρα. Ἀκουμπάει τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ της στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου πού μὲ τὰ

φοβερά σαγόνια τοῦ ἔχει ἀγκυλιάσει τὸ λαιμὸ τοῦ Ταμπόρ. Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη...

Τὸ ὁμορφο ζῶο, μὲ τὸ γυαλιστερὸ μαῦρο τρίχωμα, τινάζεται σὰ νὰ τὸ χτύπησε κεραυνὸς καὶ φέρνει δυὸ-τρεῖς βόλτες σὰ νὰ θέλῃ νὰ δαγκώσῃ τὴν οὐρά του. Ὑστερα προχωρεῖ τρικλίζοντας σὰν μεθυσιμένο καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι... Εἶναι φανερὸ πὼς ἡ σφαῖρα δὲν εἶχε πετύχει τὸ θηρίο σὲ καίριο σημεῖο τοῦ κεφαλιοῦ του. Θὰ μπορέσῃ νὰ κρυφτῇ κάπου καὶ νὰ περιμένῃ τὸν ἀργὸ θάνατο ἀπὸ τὴν αἱμορραγία πού

σιγά-σιγά θα άδειάση τις φλέβες του.

Ή λευκή γυναίκα βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης της καί, σκύβοντας πάλι, καταφέρνει τέλος νὰ συνεφέρει τὸ νεαρὸ σωτήρα της.

Ὁ μελαχροινὸς Ταμπὸρ μὲ τὰ μαύρα λαμπερὰ μάτια ἐξηγεῖ στὴ Ζερμαίν πὼς ὁ άντρας της βρίσκεται πληγωμένος στὴ σπηλιά του. Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀναφέρει τίποτα γιὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ μαύρου πάνθηρα στὸ διάστημα ποὺ αὐτὸς βρισκόταν ἀναίσθητος κάτω. Καὶ οἱ δυὸ ἀμέσως ξεκινοῦν σιωπηλοί, παίρνοντας τὸ δρόμο πρὸς τὴ σπηλιά ποὺ βρίσκεται ὁ Ζάν.

Σὰν φτάνουν πολὺ κοντὰ στὴ σπηλιά τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας σταματᾷ ἀπότομα καὶ ρωτᾷ ψυχρὰ τὴ νέα γυναίκα:

— Μπορῶ νὰ δῶ τὸ πιστόλι σου;

Ἐκείνη τὸ βγάζει πρόθυμα ἀπὸ τὴ θήκη της καὶ τοῦ τὸ προσφέρει:

— Εὐχαρίστως...

Ὁ Ταμπὸρ τὸ παίρνει στὰ χέρια, τὸ ἀνοίγει καὶ κυττάζει τὶς σφαῖρες του. Λεῖπει μία... Ἀμέσως τὸ ξανακλείνει καὶ τὸ ἐπιστρέφει στὴ Ζερμαίν.

— Εὐχαριστῶ.

Σὲ λίγο μπαίνουν μέσα στὴν κρυφὴ σπηλιά καὶ ἡ νέα γυναίκα ἀγκαλιάζει τὸν άνδρα της καὶ ἰδρύχει μὲ δάκρυα χαρᾶς τὸ πρόσωπό του.

— Ζάν, ἀγαπημένε μου!... Εἶχα φοβηθῇ πὼς δὲν θὰ σὲ

ξανάβλεπα ποτέ!... Μὰ ποιὸς ἄραγε νὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ σὲ πυροβόλησε; Ἄν εἶχες σκοτωθῇ, οὔτε στιγμὴ δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω κι' ἐγώ. Θὰ αὐτοκτονούσα ἀμέσως!...

Ὁ Μπουπάτα μουρμουρίζει χαϊδεύοντας βλοσυρὰ τὴ θήκη τῆς μεγάλης «μπιστόλας» του:

— Ὅποιος θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἀναλαμβάνω ἐγώ. Ἐντελῶς δωρεάν!

Ἡ Ζερμαίν μένει γιὰ λίγο ἀκόμα μέσα στὴ σπηλιά, ἀνήσυχη ὅμως καὶ νευρική. Τέλος λέει στὸν άνδρα της:

— Κάνει μεγάλη ζέστη ἐδῶ, Ζάν... Θὰ βγῶ λιγάκι ἔξω νὰ πάρω ἀέρα...

— Περίμενε... Θάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου, Ζερμαίν...

— Δὲν χρειάζεται... Ἐδῶ, ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, θὰ σταθῶ λιγάκι...

Καὶ προχωρῶντας ἀργὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ

Τ Ο ΠΑΙΔΙ τῆς Ζούγκλας παίρνει τὸν Ζάν ἀπόμερα πρὸς τὴ σπηλιά καὶ τοῦ λέει:

— Ἀπὸ πολλὴ ὥρα διστάζω νὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ θὰ σὲ στενοχωρήσῃ...

— Τί καλὲ μου φίλε;

— Ξέρεις ποιὸς πυροβόλησε νὰ σὲ σκοτώσῃ;

— Ὁχι...

— Δυστυχῶς ἡ γυναίκα σου!

Ὁ νέος άνδρας ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— 'Η Ζερμαίν;! Χά, χά, χά!... Μακάρι νὰ τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἐγὼ ὅσο μ' ἀγατάει ἐκείνη!...

Ὁ Ταιμπὸρ μουρμουρίζει:

— Πολὺ θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ μὴν ἦταν αὐτή!... Μὰ τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου κρυμμένος πίσω ἀπὸ κάτι κλαδιά.

— 'Αδύνατον!... Δὲν θὰ βλέπης καλά.

— Ἴσως... Ἀλλὰ πρὶν λίγο κύτταξα καὶ τὸ πιστόλι της. Λεῖπει μιὰ σφαῖρα. Ἐκείνη εἶναι ποὺ τρύπησε πέρα γιὰ πέρα τὸν ὦμο σου...

Ὁ Ζὰν ἐξακρίβουθεῖ νὰ γελάσῃ:

— Μὴν κουράζεσαι ἄδικα νὰ μὲ πείσης ἀγαπητέ μου. Κι' ἂν ἀκόμα ἔβλεπα ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια μου τὴ Ζερμαίν νὰ μὲ πυροβολῇ, πάλι δὲν θὰ τὸ πίστευα. Ξέρω τόσο καλά τὴν καρδιά της!... Χά, χά!..

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ — σὰν Γάλλος ποὺ ἦταν — ἓνα εὐγενικὸ τέλος σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι, προσθέτει προχωρῶντας πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς:

— ὦ, μὰ εἶναι πολὺ ἀστεῖα ὅλα αὐτά... Πρέπει νὰ τ' ἀκούσῃ κι' ἡ γυναῖκα μου θὰ διασκεδάσῃ πολὺ!

Μὰ ἡ Ζερμαίν δὲν βρίσκειται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, οὔτε κόπου γύρω της. Ὁ Ζὰν φωνάζει τ' ὄνομά της δυνατὰ κι' ἰάφουγκράζεται ἄδικα. Καὶ μιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει.

Τώρα ἔχει ἱγὴ ἔξω κι' ὁ Ταιμπὸρ. Οἱ δυὸ ἄντρες μαζὶ ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν στὸ φεγγαρόλουστο σκοτάδι τῆς

νύχτας... Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ πιά νὰ ξημερώνῃ.

— Ἀλήθεια, τὸ ξέχασα! φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Ζὰν. Ἡ γυναῖκα μου θὰ πῆγε ἐκεῖ ποὺ ἄφησαν οἱ μαῦροι τὸ μεγάλο κιβώτιο μὲ τὶς ἀποσκευές μας...

Ξεκινοῦν καὶ οἱ δυὸ ἀμέσως καὶ φτάνουν γρήγορα ἐκεῖ. Ὅμως τὸ κιβώτιο εἶναι ἀνοιχτό... Τὸ καπάκι τοῦ ἀνασηκωμένο...

Ὁ Ταιμπὸρ βγάζει μιὰ δυνατὴ κραυγὴ. Δὲν περνᾶνε λίγα λεπτά καὶ φτάνει λαχανιασμένος ὁ Μπουτάπα:

— Πί φωνάζεις ἔτσι, ἀφέντη παιδί; Μπά, σὲ καλὸ σου!

Ὁ μικρὸς Ταρζὰν τοῦ δείχνει τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ κιβώτιο:

— Βοήθησε νὰ τὸ σύρουμε, ἄλλοι μαζί, ὡς τὴ σπηλιά μας...

Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς τὸ σηκώνει ἀμέσως σὰν παιχνιδάκι, τὸ στηρίζει στὸν ὦμο του καὶ ἰρωτάει τοὺς δυὸ ἄντρες:

— Ἄντε λοιπόν... Θ' ἀνεβῆτε κι' ἐσεῖς νὰ ξεκινήσω;

Ὅταν τὸ κιβώτιο φτάνη στὴ σπηλιά, ὁ Ζὰν τ' ἀνοίγει καὶ σκαλίζει μ' ἐνδιαφέρον τὰ διάφορα ἐφόδια ποὺ βρίσκονται μέσα. Τέλος, τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει καὶ ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Τὸ σχεδιάγραμμα!... Λεῖπει τὸ σχεδιάγραμμα ποὺ θὰ μᾶς ἔφερνε στὸ μέρος ποὺ εἶναι κρυμμένος ὁ ἀτίμητος θησαυρός! Ποιὸς ἄραγε

ν' άνοιξε τὸ κιβώτιο; Μονάχα ἐγὼ καὶ ἡ Ζερμαίν ἔχουμε ἀπὸ ἓνα κλειδί του...

Ἡ Ζολάν πού κατὰ βάθος ζηλεύει τὴν ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα πού εἶχε κουβαληθῇ στὴ σπηλιά τους, σπεύδει νὰ πῇ τῇ γνώμῃ της:

— Ἡ γυναῖκα σας θὰ τὸ άνοιξε... Αὐτὴ θὰ πῆρε καὶ τὸ σχεδιάγραμμά... Γι' αὐτὸ ἐξαφανίστηκε πάλι... Φαίνεται πὼς θέλει ν' ἀποκτήσῃ μονάχη της τὸ μαῦρο διαμάντι...

Ὁ Ταμπὸρ κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι, συμφωνώντας μὲ τὰ λόγια τῆς συντρόφισσάς του.

Ὁ Ζάν ὅμως οὔτε λέξι δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ:

— Ἀδύνατον!... Ἐγὼ μπορεῖ νὰ ἔχω κλέψει τὸ σχεδιάγραμμά. Ἡ Ζερμαίν ὅμως ὄχι! Ὅμως ῥιμέσως ἀναρωτιέται συλλογισμένος:

— Ἀλλὰ πὼς άνοιξε τὸ κιβώτιο;

Ὁ Μπουτάτα βρίσκει τὴ λύσι:

— Θὰ ξεκλειδώθηκε μονάχο του... Καμμιά φορά, τὰ μπαούλα, τὰ κάνουνε κάπι τέτοια άστεία!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ παρουσιάζεται ἀλαφιασμένη στὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς ἡ Ζερμαίν.

Ὁ Ζάν, ὁ Ταμπὸρ, ἡ Ζολάν, ὁ Μπουτάτα κι' ἡ Φίφη ἀκόμα, τρέχουν κοντά της. Ἡ λευκὴ γυναῖκα, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα, ἀρχίζει νὰ λέῃ:

— Ὁ καμαρότος!..., Ὁ κα

μαρότος τοῦ βαποριοῦ πού μᾶς ἔφερε ἀπὸ τὴ Γαλλία... Θυμᾶσαι, Ζάν; Τὴν ὥρα πού βγαίναμε ἀπὸ τὸ πλοῖο στὸ μεγάλο λιμάνι, εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὰ μάτια μας... Δὲν τὸν βρίσκουμε γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὸ πουριμπουάρ...

— Λοιπὸν, λοιπὸν; ρωτᾷ εὐνήσυχος ὁ νέος άντρας.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΑΣ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ὅμως λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας καὶ ἄς βρεθοῦμε στὸ Παρίσι, πρὶν ὁ Ζάν καὶ ἡ Ζερμαίν ξεκινήσουν γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι τους στὴ ζούγκλα.

Ὁ Ζάν ἦταν μανιώδης συλλέκτης παλιῶν καὶ σπανίων βιβλίων καὶ διέθετε γι' αὐτὰ ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸν καλὸ μισθὸ τοῦ στὴν ἐπιχείρησι πού ἐργαζόταν σὰν ὑπάλληλος. Τὸ πάθος τοῦ λοιπὸν αὐτὸ τὸν εἶχε κάνει τακτικὸ θαιμῶνα ὅλων τῶν στεγασμένων ἢ ὑπαιθρίων παλαιοβιβλιοπωλείων τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ Ζερμαίν καὶ ἡ Ρόν, ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ της πού ἔμενε μαζί τους, συχνὰ γκρίνιαζαν γιὰ τὰ χρήματα πού ξόδευε κάθε μῆνα στὶς ἄσκοπες ἐκεῖνες ἀγορές. Ὁ Ζάν ὅμως εἶχε πάντοτε μιὰ μεγάλῃ ἐλπίδα:

— Εἶμαι βέβαιος πὼς θ' ἀγοράσω κάποτε, γιὰ λίγα παλιοφράγκα, κανένα ἀρχαῖο χειρόγραφο πού θ' ἀξίζει μιὰ

ολόκληρη περιουσία... Θα τὸ πουλήσω τότε, ἀγαπημένη μου Ζερμαίν, καὶ θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη! Κι' ἐσένα, ἀγαπητὴ Ρόν, θὰ σὲ προικίσω πλούσια γιὰ νὰ παντρεῖς τὸν καλύτερο γαμπρὸ τοῦ Παρισίου!

Καὶ νά: ἡ μανία τοῦ Ζάν δὲν ἄργησε νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της. Μιὰ μέρα, δίνοντας λίγα φράγκα ἀγόρασε κάτι πολὺ παλιὰ χειρόγραφα ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ἦταν γραμμένα ἀπὸ κάποιον ἄσημο ἐξερευνητὴ ποὺ εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ ζούγκλα μισότρελλος καὶ πέθανε σὲ ἄσυλο ψυχοπαθῶν.

Ὁ Ζάν ξεφυλλίζοντας τὰ κιτρινισμένα αὐτὰ χειρόγραφα βρῆκε κάπου ἓνα τυπογραφικὸ σχεδιάγραμμα ποὺ εἶχε ἀπὸ κάτω του, γραμμένες ἑπτὰ λέξεις κι' ἑπτὰ γράμματα:

«Χοντρὸ Μαῦρο Κεφάλι Ἀρκούδας Ἱερὸ Σάν Διαμάντι. I.M.D.X.S.K.A.»

Ὁ Ζάν, ἡ Ζερμαίν καὶ ἡ Ρόν, ξαγρυπνοῦν ἀπελείωτες νύχτες γιὰ νὰ βγάλουν νόημα ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράξενο καὶ ἀκατάληπτο κείμενο. Τέλος, πρώτη ἡ τετραπέρατη Ρόν, παρατηρεῖ πὼς οἱ ἑπτὰ αὐτὲς λέξεις ἔχουν γιὰ ἀρχὴ κά τους τὰ ἑπτὰ γράμματα ποὺ ἀκολουθοῦν μετὰ τὸ κείμενο, μὰ ὄχι κατὰ τὴν ἴδια σειρά. Ἡ πρώτη λέξι «Χοντρο» ἔχει ἀντίστοιχό της τὸ γράμμα Χ ποὺ εἶναι τέταρτο στὴ σειρά. Ἡ δεύτερη λέ-

ξι «Μαῦρο» ἔχει ἀντίστοιχό της τὸ γράμμα Μ ποὺ εἶναι δεύτερο στὴ σειρά. Ἡ τρίτη λέξι «Κεφάλι» ἔχει τὸ Κ ποὺ εἶναι ἕκτο στὴ σειρά κ.ο.κ.

Ἀλλὰζουν λοιπὰν γρήγορα τὴ θέσι τῶν ἑπτὰ λέξεων καὶ τὶς βάζουν στὴ σειρά τῶν ἑπτὰ ἀρχικῶν τους γραμμάτων. Καὶ τὸ κείμενο ἀποκτᾷ ἀμέσως ἔννοια:

«Ἱερὸ Μαῦρο Διαμάντι Χοντρὸ Σάν Κεφάλι Ἀρκούδας».

Ἄρα, ὁ παλιὸς ἐξερευνητὴς ποὺ εἶχε διατυπώσει κρυπτογραφικὰ τὸ κείμενο αὐτὸ, ἤθελε νὰ πῇ πὼς στὸ σημεῖο τοῦ σχεδιαγράμματος ποὺ ὑπῆρχε ἓνας σταυρός, βρισκόταν κρυμμένο κάποιον «Ἱερὸ διαμάντι, χοντρὸ σάν κεφάλι ἀρκούδας».

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ ὁ Ζάν καὶ ἡ Ζερμαίν πουλᾶνε ἀμέσως ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν, βάζουν τὰ ἐφόδιά τους σ' ἓνα μεγάλο κιβώτιο καὶ ξεκινᾶνε γιὰ τὸ μακρινὸ «ταξίδι τῶν ὀνείρων». Ὅπως τὸ ἔλεγαν. Ἄν ἡ τύχη τοὺς βοηθοῦσε νὰ ἀποκτήσουν τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι, θὰ γίνονταν οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου!

Ὁ καιαρότος τοῦ καρδιοῦ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν προετοιμήσιν τους στὸ ταξίδι, ἦταν ἓνας εὐγενέστατος Ἱταλός, ποὺ ὅπως ἔλεγε, εἶχε πολλὰς φορές, πάρει μέρος σ' ἐξερευνητικὰ ἀποστολὰς στὴ ζούγκλα. Καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἔμαθαν πολλὰ χρήσιμα πράγματα ἀπ' αὐτόν.

Ἔτσι, ἄνοιξαν κι' ἐκεῖνοι τὴν καρδιά τους καὶ τοῦ μίλησαν γιὰ τὸ σχεδιάγραμμα καὶ τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι ποὺ πήγαιναν νὰ βροῦν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς ποὺ ἡ Ζερμαὶν ἔχει φτάσει λαχανιασμένη καὶ μιλάει μὲ τὴν κοιμμένη ἀνάσα της.

— Λοιπὸν, λοιπὸν; τὴ ρωτάει ἀνήσυχος ὁ Ζάν.

Ἡ ἀλαφιασμένη γυναῖκα συνεχίζει:

— Ὅταν τὴ νύχτα φτάσαμε στὸ ξέφωτο καὶ οἱ ἀράπιδες ἄφησαν τὸ κιβώτιο, πληρώθηκαν κι' ἔφυγαν, ἐσύ, Ζάν, ἀπομακρύνθηκες γιὰ νὰ βρῆς μέρος νὰ κατασκηνώσῃς με.

— Ναί.

— Τότε ἄκουσα κάποιο παράξενο θόρυβο πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπαούλου καὶ ἀσυνείσθητα τράβηξα τὸ πιστόλι μου γιὰ νὰ ἀμυνθῶ.

— Ναί, σὲ εἶδα κι' ἐγὼ ποὺ παρακολουθοῦσα κρυμμένος, ἐπιβεβαιώνει ὁ Ταμπόρ.

Ἡ Ζερμαὶν συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουσε:

— Τὴν ἴδια στιγμή μοῦ φάνηκε σὰ ν' ἀνασηκώθηκε λιγάκι τὸ καπάκι τοῦ κιβωτίου καὶ ἄκουσα ἕναν πυροβολισμό... Ἔτσι κατάλαβα ἀμέσως πὼς κάποιος βρῖσκεται μέσα σ' αὐτὸ καὶ θέλει

νὰ μᾶς σκοτώσῃ.

»Ξεκίνησα λοιπὸν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι τρέχοντας γιὰ νὰ σωθῶ...

— Πὼς δὲν πυροβόλησε πρῶτα ἑσένα ποὺ ἦσουν καὶ πιὸ κοντά; ρωτάει περίεργο τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας.

— Γιὰτὶ δὲν μποροῦσε ἀποκρίνεται ἡ Ζερμαὶν. Τὴ στιγμή αὕτῃ ἐγὼ βρισκόμουν πίσω ἀπὸ τὸ μπαούλο. Ἀπὸ τὸ μέρος δηλαδή ποὺ βρίσκονται οἱ μεντεσέδες γιὰ ν' ἀνοιγοκλείνῃ τὸ καπάκι. Ὁ καικούργος αὐτὸς μόνο ἂν ἔδγαινε ἀπὸ τὸ κιβώτιο θὰ μποροῦσε νὰ μέ πυροβολήσῃ...

— Ἡ ἂν ἄνοιγε, πέρα γιὰ πέρα, τὸ καπάκι, του, προσθέτει ὁ Ζάν.

— Ναί... Μὰ ἦταν φανερὸ πὼς φοβόταν μήπως τὸν δοῦμε καὶ τὸν ἀναγνωρίσουμε... Τὰ πάρα κάτω τὰ ξέρετε: Ὁ Ταμπόρ, ἀφοῦ ἔφερε τὸ Ζάν στὴ σπηλιά, βγῆκε νὰ βρῇ καὶ νὰ σώσῃ καὶ μένα. Καὶ πραγματικὰ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ ἀπὸ τὶς τρομερὲς νυχτερίδες. Μὰ, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀφάνταστη κούρασι ἔπεσε λιπόθυμος, χύθηκε ξαφνικὰ ἕνας μαῦρος πάνθηρας νὰ τὸν κατασπαράξῃ...

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα, μουρμουρίζει ὁ Ταμπόρ.

— Ναί. Πρόλαβα ὅμως ἐγὼ καὶ τὸν τραυμάτισα στὸ κεφάλι... Κυττάξτε τὸ πιστόλι μου: γι' αὐτὸ λείπει μιὰ σφαῖρα...

Ἡ Ζολὰν τὴ ρωτάει τώρα.

— Καὶ πρὶν ποὺ εἶπατε

πώς θα βγῆτε νὰ καθήσετε λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ μας, γιατί ἐξαφανιστήκατε;

—Ναί, Ζερμαίν. Ποῦ εἶχες πάει; ἐπιμένει περίεργος καὶ ὁ Ζάν.

—Εἶχα ὑποψιαστῇ πολλά πράγματα καὶ ἔπρεπε νὰ κρυφτῶ κάπου καὶ νὰ παρακολουθήσω τὸ κιβώτιό μας.

Ὁ Ζάν ξαναρωτάει:

— Καὶ μένα; Γιατί δὲν μοῦ εἶπες νὰ ῥθω μαζί σου; Γιατί διακινδύνεψες μονάχη σου;

Ἡ ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα χαμογελάει:

— Μὴ ξεχνᾷς, Ζάν, πὼς εἶσαι τραυματισμένος στὸ δεξιὸ ὤμο... Ζήτημα ἦταν ἂν θὰ μπορούσες νὰ χρησιμοποιοῦς τὴν καρμπίνα σου... Φοβήθηκα μήπως πάθης κανένα κακό.

—Μπορούσες ὅμως νὰ πάρης μαζί σου τὸν Τσιμπὸρ καὶ τὸν ἄράπη... Γιατί δὲν τὸ ἔκανες;

Ὁ Μπουτάτα τὴ δικαιολογεῖ:

— Ὅσο γιὰ μένα, καλύτερα ποὺ δὲν με πῆρε... Τί θάλεγε ὁ κόσμος νὰ τὴ βλέπῃ νὰ γυρίζει νύχτα μ' ἓναν τόσο χαριτωμένο νέο!

Ἡ Ζερμαίν χαμογελάει καὶ συνεχίζει:

— Ἐφτασα λοιπὸν μονάχη μου στὸ ξεφωτό, κρύφτηκα πίσω ἀπὸ κάπι κλαδιά καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κατασκόπευα τὸ κλειστὸ κιβώτιο... Καὶ νά... ξαφνικὰ τὸ βλέπω ν' ἀνοίγῃ καὶ ἔνας ἄνδρας, κρατῶντας τὸ σχεδιά-

γραμμα, νὰ βγαίνει ἀπὸ μέσα...

—Ὁ καιμαρότος; ρωτᾷ περίεργος ὁ Ζάν.

— Ὁχι. Ὁ καιμαρότος ἦταν φαλακρὸς καὶ μὲ ξυρισμένο μουστάκι... Αὐτὸς εἶχε πολλὰ μαῦρα μαλλιά, μουστάκι καὶ γένεια.

— Ἀποκλείεται νὰ εἶχε μεταμφιεστῇ;

— Δὲν ξέρω... Πάντως, ἂν δὲν ἦταν ὁ καιμαρότος, ἦταν κάποιος ποὺ εἶχε μάθει τὸ μυστικὸ μας ἀπὸ τὸν καιμαρότο. Γιατί ἐμεῖς δὲν εἶχαμε μιλήσει γιὰ τὸ μαῦρο διαμάντι παρὰ μονάχα σ' ἐκεῖνον... Κανένας ἄλλος δὲν ἔξερε τίποτα.

Ὁ Ζάν μουρμούρισε συλλογισμένος:

— Τὸ ἔξερε βέβαια καὶ ἡ ἀδελφή σου, ἡ Ρόν...

— Ναί. Μὰ αὕτὴ εἶναι γυναῖκα. Ὑστερα εἶχε φύγει γιὰ τὸ Λονδίνο ἓνα μῆνα πρὶν ξεκινήσουμε ἐμεῖς γιὰ τὴν Ἀφρική...

— Σωστά. Καὶ ὕστερα;

— Ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ γένεια ἦταν ντυμένος σὰν θερμαστής βαποριοῦ... Ἀφοῦ βγῆκε λοιπὸν ἀπὸ τὸ μεγάλο κιβώτιο, ξανάκλεισε τὸ καπάκι τοῦ ὕστερα προσανατολίστηκε κυττάζοντας τὸ σχεδιάγραμμα στὸ πλούσιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ξεκίνησε παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορρᾶ.

— Κι' ἐσύ;

— Ἐγὼ τὸν ἀκολουθήσα παίρνοντας κάθε προφύλαξι

‘Ο άγριος Δήμιος τῶν Ἀνθρωποφάγων ἐτοιμάζεται γιά τή θυσία.

για νὰ μὴν μ' ἀντιληφθῇ...
 Ἔτσι, τὸν εἶδα νὰ φτάνη μὲ
 τὸ σχεδιάγραμμά πάντα στὸ
 χέρι, καὶ νὰ φτάνη σὲ μιὰ
 χαράδρα ποὺ ἀπέχει ἀρκετὰ
 μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ... Τέλος, κα-
 τέθηκε σ' αὐτὴ τὴ χαράδρα
 καὶ ψάχνοντας βρῆκε τ' ἄνοι-
 γμα μιᾶς σπηλιάς, κρυμμένο
 πίσω ἀπὸ πυκνὰ χαμόκλαδα.
 Μπῆκε μέσα ἐκεῖ καὶ τὸν ἔ-
 χασα...

— Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ με-
 γάλιο μαῦρο διαμάντι!, ξεφω-
 νίζει ἑξαίλλος ὁ Ζάν. Τὸ σχε-
 διάγραμμά ἔδειχνε τὴ χαρά-
 δρα καὶ τ' ἀνοιγμά τῆς σπη-
 λιᾶς!...

— Τὴ χαράδρα ποὺ λές
 τὴν ξέρω... Τὸ ἀνοιγμά τῆς
 σπηλιάς θὰ μπορέσης νὰ μᾶς
 δείξης ποῦ εἶναι;

— Ναί. Ἔχω βάλει ση-
 μάδια.

— Ἐμπρὸς λοιπόν... Πά-
 με;

Ὅλοι κάνουν νὰ ξεκινή-
 σουν, μὰ ὁ Μπουτάτα κοντο-
 στέκεται:

— Πάμε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν
 ἔρχομαι...

— Γιατί; ρωτᾷ ἡ Ζολάν.

— Ἐ, μαῦρος ἐγώ, μαῦ-
 ρο τὸ διαμάντι, θὰ μπερδεύ-
 τρῶμε καὶ δὲν θὰ μπορῇτε
 νὰ μᾶς ξεχωρίσετε...

Ὁ Ταιμπὸρ τοῦ δίνει μιὰ
 βίαση σπρωξιὰ καὶ ὁ τρομε-
 ρὸς χεροδύναμος Μπουτάτα
 βρίσκεται κουτρουβαλῶντας
 ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Μπά, σὲ καλὸ σου!

Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς σηκώ-
 νεται σὰν βρεμμένη γάτα
 καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ μουρμου-
 ρίζοντας:

— Πάμε... Ἄν ὅμως ξεπε-
 ταχτῇ κανένα ...μολυντίρι, ἐ-
 γὼ δὲν ἀναικατώνομαι!...

Ἡ Ζολάν, ποὺ προχωρεῖ
 κρατῶντας στὴν ἀγκυλιά της
 τὴ μικροσκοπικὴ καὶ ἀχώρι-
 στη σκυλίτσα της, φοβερίζει
 τὸν Μπουτάτα:

— Σιωπὴ, Τσουλούφη!
 Πάψε νὰ γρινιάζης γιατί θὰ
 πῶ τῆς Φίφης νὰ σὲ φάη!

Ἡ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΟΤΑΝ ΤΑ δυὸ Παιδιὰ
 τῆς Ζούγκλας μαζί μὲ
 τὸ Μπουτάτα τὸ Ζάν
 καὶ τὴ Ζερμαίν, φτάνουν καὶ
 κατεβαίνουν στὴ χαράδρα, ὁ
 μεγάλος ἀστραφτερὸς ἥλιος
 ἔχει ξεπεταχτῇ πίσω ἀπὸ τὸ
 μακρινὸ γαλάζιο βουνό. Ὅ-
 μως ὁ οὐρανὸς πρὸς τὴ δύσι
 ἔχει μαζέψει μαῦρα σύννεφα.
 Μεγάλῃ ἱμῶρα θὰ ξεσπάσῃ.

Ἡ βλάστησι εἶναι ἀφάντα-
 στα πυκνὴ κάτω στὴ χαρά-
 δρα καὶ ἡ Ζερμαίν χάνει τὰ
 σημάδια της, μπερδεύεται
 καὶ μάταια ψάχνει, μιὰ ὥρα
 ὀλόκληρη, γιὰ νὰ βρῇ τὸ ἄ-
 νοιγμά τῆς σπηλιάς ποὺ ἔχει
 χορταριάσει.

Ἡ Ζολάν χάνει τὴν ὑπο-
 μονή της καὶ ἐμπιστεύεται
 τὴν ὑπόθεσι στὴν τετραπέρα
 τὴ σκυλίτσα της: Κάνει πῶς
 χασμουριέται τάχα νυστα-
 γμένο καὶ τῆς λέει:

— Νυστάζω, Φίφη... Θέλω
 νὰ μοῦ βρῇς μιὰ σπηλιά γιὰ
 νὰ κοιμηθῶ...

Ἡ σκυλίτσα ποὺ καταλα-
 βαίνει καλὰ τὰ λόγια τῆς κυ-
 ρᾶς της, φεύγει τρέχοντας ἀ-
 μέσως κι' ἀρχίζει νὰ χώνεται

καὶ νὰ ψάχνῃ παντοῦ. Δὲν περνάει λίγη ὥρα καὶ ξανα-
γυρίζει στὴ Ζολάν γαυγίζον-
τας χαρούμενα.

Ὅλοι μαζί τώρα τὴν ἀκο-
λουθοῦν καὶ τοὺς φέρνει γρή-
γορα στὸ ἀθέατο, πίσω ἀπὸ
τὰ κλαδιά, ἀνοιγίμα τῆς σπη-
λιάς.

Ὁ ἀτρόμητος Ταμπὸρ
μπαίνει πρῶτος μέσα καὶ ἀρ-
χίζει νὰ προχωρῇ στὸ σκοτά-
δι, χρησιμοποιοῦντας γιὰ μά-
τια τὰ ἀπλωμένα χέρια του.
Τὸν ἀκολουθοῦν ἀμέσως οἱ
ἄλλοι καὶ τελευταῖος ὁ Μπου-
τάτα, ποὺ ὅπως πάντα κου-
τός, ρωτᾷ σοβαρὰ τὴ Ζο-
λάν:

— Δὲν θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς
ἀφέντη κορίτσι;

— Τρελλάθηκες;! Ποιὸς
σοῦ εἶπε πῶς νυστάζω;

Ὁ Τισουλούφης γουρλώνει
τὰ μάτια του:

— Δὲ νυστάξεις; Μπά, σὲ
καλό σου!...

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως,
κοροϊδεύει τὴ σκυλίτσα:

— ὦω! ὦω!... Σὲ γέ-
λασε καὶ δὲν τὸ κατάλαβες!

...
Ἡ σπηλιά ποὺ προχωροῦν
τώρα οἱ τρεῖς σύντροφοι καὶ
οἱ δυὸ ξένοι, εἶναι στενὴ καὶ
ἀτελείωτη σὲ μάκρος. Δυὸ ὁ-
λόκληρες ὥρες περπατοῦν μέ-
σα σὲ πηχτὸ σκοτάδι, χωρὶς
νὰ συναντήσουν κανένα, ἢ
ν' ἀκούσουν τὸν παραμικρὸ
θόρυβο.

Ξαφνικά, ὁ Ταμπὸρ ποὺ
προχωρεῖ πάντα πρῶτος ἀπὸ
ὅλους νοιώθει σὲ κάποιο βῆμα
τὸ ἦναι του πρόδι νὰ πατάῃ

στὸ κενό. Ἀπροετοίμαστος
καθὼς εἶναι, δὲν προφταίνει
νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ γέροντας
μπροστὰ γκρεμίζεται σὲ μιὰ
καταπαικτὴ βαθειὰ ὡς πέντε
ἢ ἕξι μέτρα. Εὐτυχῶς τὸ λα-
στιχιένιο τοῦ κοριμὶ τὸν προ-
στατεύει ἀπὸ τὸ δυνατὸ χτύ-
πημα καὶ δὲν παθαίνει κανέ-
να μεγάλο κακό.

— Προσέξτε, τοὺς φωνά-
ζει ἀπὸ κάτω ὁ Ταμπὸρ. Ἡ
καταπαικτὴ αὐτὴ εἶναι παγί-
δα γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐπιχει-
ροῦν νὰ φτάσουν στὸ μέρος
ποὺ κρύβεται τὸ ἱερὸ μαῦρο
διαμάντι... Ὁ ἄνθρωπος, μὲ
τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ γένεια,
ποὺ πέρασε πρὶν ἀπὸ μᾶς,
θὰ κρατοῦσε φῶς στὰ χέρια
του. Ἔτσι, βλέποντας τὴ
στενὴ παγίδα, θὰ τὴν πέρα-
σε πηδώντας.

Ἡ Ζολάν σκύβοντας ἀπὸ
πάνω τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη:

— Καὶ τώρα Ταμπὸρ;
Θὰ μπορέσης νὰ ξαναβγῇς
ἀπὸ ἐκεῖ;

— Ὁχι τῆς ἀποκρίνεται.
Τὰ τοιχώματα τῆς καταπα-
κτῆς εἶναι λεία καὶ ἀπὸ πε-
λεκημένη πέτρα. Οὔτε σαῦ-
ρες δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἀ-
νέβουν ἐπάνω...

Ἡ Ζολάν ξεσπάει σὲ λυ-
γμούς:

— Θέλω νὰ βγῇς ἐπάνω,
Ταμπὸρ!... Ἀλλοιῶς θὰ πέ-
σω κάτω!

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας
φωνάζει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς
παγίδας:

— Ἔ, Μπουτάτα... Πρέ-
πει νὰ ξαναβγῇς στὴ χαρά-
δρα καὶ νὰ φέρῃς ἕνα γερὸ

χορτόσχοινο... Μονάχα έτσι θα μπορέσω να βγώ...

‘Ο άράπης μουριμουρίζει με δυσφορία:

— Πού να τρέχω τώρα, άφέντη παιδί... Θέλω δυο ώρες δρόμο για να βγώ και άλλες δυο ώρες δρόμο για να γυρίσω τέσσερις... Έγώ λέω να κάνουμε μιὰ άλλη δουλειά, για να τελειώνουμε και γρήγορα...

— Τί; ρωτάει έξω φρενών από κάτω ο Ταμπόρ.

— Να περιμένουμε να ψηλώσης και να σε τραβήξουμε από τὰ μαλλιά!...

‘Η Ζολάν έχει χάσει τὴ σκυλίτσα της και τὴ φωνάζει κλαψιάρικα:

— Φίφη!... Πού εἶσαι Φίφικα μου;

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καταπακτῆς ἀκούγονται πνιγμένες κραυγές τοῦ Ταμπόρ:

— Φίδι!... Ένα πολὺ μεγάλο φίδι!... Ωχ!... Τυλίχτηκε στὸ κορμί μου με σφίγγει!...

‘Ο Μπουτάτα χαίρεται:

— Μπράβο!... Να τὸ χορτάσχοινο πὺ ζήταγες!

Στὸ μεταξύ ἡ Ζερμαίν και ὁ Ζάκ ψάχνουν τὰ κοστούμια τους και κάπου βρίσκουν ἕνα κουτὶ σπέρτα. Ἀνάβουν, ἕνα-ἕνα, πάνω ἀπὸ τὴν παγίδα και παρακαλουθοῦν ὅλοι με φρίκη και άγωνία τὴν τρομακτικὴ πάλη τοῦ Ταμπόρ με τὸ τεράστιο φίδι.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας μποεῖ στὰ χρόνια να εἶναι ἔφηβος, μὰ στὴ σωματικὴ ἀ-

νάπτυξι εἶναι σωστὸς άνδρας πιά!... Έχει άπσαιένια μπράτσα και τὸ ἡλιοκαμένο κορμί του ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ σκουριασμένου χαλκοῦ. Ὅσο για τὴ μυϊκὴ του δύναμι, τὴν ἔχουν δοκιμάσει άγριοι και θηρία τῆς ζούγκλας. ‘Ο χοντρός και χεροδύναιμος Μπουτάτα, πὺ ἄρπάζει τοὺς κροκόδειλους ἀπὸ τὰ σαγόνια και τοὺς σχίζει στὰ δύο, μονάχα με τὸν Ταμπόρ φοβάται να παλαίψη. Γιατί, ὅταν προπαντὸς θυμώνει τὸν ἄρπάζει στὰ χεριά του και τὸν χτυπάει κάτω, ὅπως οἱ ψαράδες πὺ κοπανᾶνε τὰ ὀκταπόδια!... Τὸ φοβερώτερο ὅμως ὄπλο τοῦ άπρόμητου Έλληνόπουλου εἶναι ἡ τρομακτικὴ γροθιά του. Με μιὰ τέτοια γροθιά στὸ κεφάλι, σώριασε κάποτε νεκρὴ μιὰ γιγαντώσωμη μαύρη Ἀρκούδα. Ἀλλοτε πάλι πὺ βρέθηκε χωρὶς ρόπαλο, με τὶς γροθιές του μονάχα σκόρπισε τὸν ὄλεθρο και τὸν πανικὸ σὲ μιὰ ὀρδὴ μανιασμένων Καϊνιβάλων πὺ εἶχαν ἐπιτεθῇ για να ἄρπάξουν τὴν Ζολάν, τὴν πολυαγαπημένη συντρόφισσά του.

Έτσι και τώρα ὁ Ταμπόρ, στὴν τιτανομαχία του με τὸ τεράστιο φίδι, δείχνει για μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν ἀθάνατη παλληκαριά τῆς περήφανης γενιάς του.

Και τὸ θρυλικὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας πετυχαίνει κάτι τὸ φοβερὸ και άπίστευτο σὲ μυϊκὴ προσπάθεια. Μόλις νοιώθει τὶς κουλούρες τοῦ φιδιοῦ να τυλίγονται στὸ θώρακα

του, κάνει μιὰ γρήγορη έκπνοή καὶ ἀδειάζει ὅλο τὸν ἀέρα ποὺ βρίσκεται στὰ πνευμόνια του. Ἔτσι ὁ θώρακάς του μαζεύεται καὶ τὸ ἔρπετό ἀναγκάζεται νὰ στενέψη τὶς κουλούρες του γιὰ νὰ τὸν ξανασφίξει. Μὰ μόλις γίνεται αὐτό, ὁ Ταμπὸρ παίρνει ἀμέσως βαθεῖα εἰσπνοὴ καί, σὲ μιὰ ὑπερέντασι τῶν θωρακικῶν μυῶνων του, φουσκώνει τὰ πνευμόνια του μὲ ἀέρα, μεγαλώνοντας ἀπὸτομα τὴν περιφέρεια τοῦ στήθους του ὅπου βρίσκεται τυλιγμένο τὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ. Ἔτσι τὸ ἔρπετό, ποὺ δὲν προλαβαίνει νὰ χαλαρώσῃ τὸ σφίξιμό του, κόβεται στὰ δύο, σφυρίζοντας ἀπαίσια.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν τινάζει τὰ δυὸ κομμάτια τοῦ φιδιοῦ ἀπὸ πάνω του καὶ μ' ἓνα χτύπημα τῆς σκληρῆς φτέρνας τοῦ γυμνοῦ τοῦ ποδαριοῦ τοῦ πολτοποιεῖ τὸ κεφάλι.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους παρακολουθεῖ ἀπὸ πάνω — στὸ φῶς τῶν σπύρτων — τὸ θρίαμβο τοῦ Ταμπὸρ, τοῦ φωνάζει ἀγανακτισμένος:

— Μπά, σὲ καλὸ σου!... Γιατὶ τῶκοψες στὰ δύο; Τέλος πάντων, δέσε το ἀμέσως κόμπο καὶ πέταξέ μου τὴ μιὰ ἄκρη νὰ σὲ τραβήξω ἐπάνω.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας ξεχωρίζει τώρα τὸ πιὸ μακρὸ κομμάτι τοῦ φιδιοῦ ποὺ θὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τρεῖς μέτρα, τὸ κουλουριάζει καὶ τὸ πετάει πρὸς τὰ ἐπάνω φωνάζοντας:

— Πιάσε το Μπουτάτα!...

Ὁ ἀράπης σκύβει νὰ τὸ ἀρπάξῃ στὸν, ἀέρα, μὰ δὲν τὸ φτάνει... Καὶ τὸ μακρὸ κομμάτι τοῦ φιδιοῦ ξαναπέφτει κάτω στὴν καταπρακτὴ.

Ὁ Ταμπὸρ τὸ ξαναπετάει πιὸ ψηλὰ τώρα καὶ ὁ Μπουτάτα, σκύβοντας περισσότερο τὸ φτάνει καὶ τὸ ἀρπάζει, μὰ γκρεμίζεται μαζὶ μ' ἐκεῖνο κάτω στὴν παγίδα, ξεφωνίζοντας τρομαγμένα:

— Μπά, σὲ καλὸ μου!...

Ἀλλοῖμοινο ὅμως!... Τὸ βαρὺ κορμὶ τοῦ ἀράπης, πέφτοντας μὲ τόση ὀρμὴ πάνω στὸν ἄμοιρο νέο, τὸν ἀφήνει ἀναίσθητο. Ὁ Μπουτάτα βγάζει στεναγμὸ ἀνακουφίσεως:

— Εὐτυχῶς!... Ἐπεσα στὰ μαλακά!

Ἡ Ζολὰν κλαίει ἀπαρηγόρητη καὶ φωνάζει ἔξω φρενῶν στὸν ἀράπη:

— Βιλέπεις, παληοτσουλούφη!... Βλέπεις τί ἔκανες στὸν Ταμπὸρ; Ἀμα βγῆς θὰ βάλω τὴ Φίφη νὰ σὲ φάῃ! Φίφη ποὺ εἶσαι Φιφίκα μου;

Ὁ Ζὰν καὶ ἡ Ζερμαῖν τὰ ἔχουν κυριολεκτικὰ χαμένα. Πῶς θὰ ἀνεβάσουν ἐπάνω τώρα τοὺς δύο ἄντρες ποὺ ὁ ἓνας μάλιστα εἶναι καὶ ἀναίσθητος;

Εὐτυχῶς ὅμως... Ὁ ἐφτάψυχος Ταμπὸρ συνέρχεται γρήγορα καὶ πετιέται ὀρθίος. Κυττάζει μὲ θυμὸ τὸ Μπουτάτα καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Καὶ τώρα; Πῶς θὰ βγοῦ με ἐπάνω;

— Ἐχω σκεφτῇ μιὰ σπουδαία ἐφεύρεσι, ἀποκρίνεται σοβαρὰ ὁ ἀράπης.

—Δηλαδή;

‘Ο Μπουτάτα τοῦ ἐξηγεῖ γρήγορα:

— Νά: ‘Εσὺ θ’ ἀνέβης ὀρθιος στοὺς ἄμους μου. Μετὰ ἐγὼ θ’ ἀνέβω ὀρθιος στοὺς δικούς σου. Ὑστερα ἐσὺ θὰ ξανανέβης στοὺς δικούς μου, ἐγὼ στοὺς δικούς σου, ἐσὺ στοὺς δικούς σου, ἐγὼ στοὺς δικούς μου ὁ καθένας στοὺς δικούς του, καὶ ἔτσι θὰ ἀνεβούμε ἐπάνω χωρὶς νὰ ὑποχρεωθούμε καὶ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον! Κατάλαβες τὴν ἐφεύρεσι;

‘Ο Ταμπὸρ τοῦ τινάζει μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι.

— ‘Εσὺ κατάλαβες τὴ γροθιά;

‘Ο Τσουλούφης φτύνει ἕνα δόντι, μурμουρίζοντας μὲ θαυμασμό:

—Γροθιά μὲ ...κουκουῦτσι! Μπά, σὲ καλὸ σου!...

Καὶ ἀναστενάζοντας πονεμένα, προσθέτει:

— “Αχ, τὶ τραβάμε κι’ ἐμεῖς οἱ ...ἐφευρέτες!

ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ ΚΑΙ ΦΛΟΓΕΣ !

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή ὁ Ζάν, ἡ Ζερμαίν, καὶ ἡ Ζολάν γυρίζουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ μακρὺν ὄψιγμα τῆς σπηλιάς. Ἐνα παρὰξενο σούρσιμο ἀκούγεται νὰ πλησιάζη ἀργά.

— “Αλλο φίδι! ψιθυρίζουν μὲ δέος καὶ οἱ τρεῖς μαζί.

Οἱ δυὸ Γάλλοι τραβᾶνε τὰ πιστάλια τους. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνουν πὼς στὸ ἀπόλυτο αὐτὸ σκοτάδι τοὺς εἶναι

ἄχρηστα. Ποῦ νὰ σηματοδέσουν Τί νὰ πυροβολήσουν; Τὰ ξανοβάζουν γρήγορα στὶς θήκες καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἐχθρὸ μὲ τὰ χέρια...

‘Η Ζολάν σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ καὶ ἰλέει ψιθυριστά:

— Ταμπάρ... Ἀκούμε κάποιο μεγάλο φίδι ποὺ φτάνει κοντὰ μας... Τί νὰ τοῦ κάνομε;

—Τὸ ...τραπέζι!, τῆς ἀποκρίνεται ἀπὸ κάτω, ὁ Μπουτάτα. Ἐκτὸς ἂν εἶναι χορτότο.

Τὸ παρὰξενο σούρσιμο ὅσο πάει καὶ πλησιάζει. Ἐχει φτάσει τώρα πολὺ κοντά. ‘Ο Ζάν κάνει ν’ ἀνάψη ἕνα σπῖρ το νὰ δῇ... Μὰ μόλις προφταίνει. Ταυτόχρονα φτάνουν στὰ αὐτιά τους γνώριμα, γαυγίσματα...

Εἶναι ἡ Φίφη! Μούσκεμα στὸν ἰδρώτα καὶ ἀφάνταστα ἐξαντλημένη, ἔχει φτάσει κρατῶντας στὸ στόμα τῆς τὴν ἄκρη ἑνὸς χορτόσχοινο. Πιὸ πρακτικὴ αὐτὴ ἀπὸ ὅλους, μόλις εἶδε νὰ πέφτῃ στὴν καταπακτὴ ὁ Ταμπάρ, ἐξαφανίστηκε σὰν βολίδα στὸ σκοτάδι. Ἐφτασε γρήγορα ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἔκοψε ροκανίζοντας μὲ τὰ δοντάκια τῆς ἕνα μακρὺ χορτόσχοινο, καὶ σέρωντάς το ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη, κατάφερε, μὲ μεγάλους κόπους καὶ προσπάθειες, νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στοὺς συντρόφους τῆς.

‘Η Ζολάν τὴν ἀγκαλιάζει

καὶ τὴ φιλάει τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ:

— Κούκλα μου! Χωρὶς ἐσένα, θὰ εἴχαμε χαθῇ ἐδῶ στὴ ζούγκλα!...

Ὁ Ζάν καὶ ἡ Ζερμαὶν πετάνε ἀμέσως κάτω στὴν καταπακτὴ τῆ μιᾶ ἄκρη τοῦ χορτάσκοινο καὶ τὸ κρατάνε ἀπὸ πάνω γερά. Πρῶτος ἀρπάζεται μὲ λαχτάρα γιὰ ν' ἀνάβῃ, ὁ Μπουτάτα. Μὰ τὸ βαρὺ καὶ ἀπότομο τράβηγμα τοῦ χορτάσκοινο, πιασύρει τοὺς δυὸ λευκοὺς ποὺ τὸ κρατάνε ἀπὸ πάνω καὶ τοὺς γκρεμίζει κι' αὐτοὺς στὴν καταπακτὴ. Πέφτουν ὅμως πάνω στὸν ἀράπη καὶ δὲν παθαίνουν παρὰ μικροὺς μόνο μώλωπες.

Ὁ Μπουτάτα φωνάζει ἀπὸ κάτω:

— Ἄντε, ἀφέντη Ζολάν! Μιὰ θέσι ἀκόμα καὶ φεύγουμε!

Τὸ χορτάσκοινο ὅμως ἦταν μακρὺ καὶ ἡ ἄλλη τοῦ ἄκρη βρίσκεται ἀκόμα ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ. Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας τὴν ἀρπάζει γρήγορα καὶ τὴ δένει γερά σὲ μιὰ προεξοχὴ τῶν βράχων στὰ τοιχώματα τῆς σπηλιάς.

Πρῶτη βγαίνει σκαρφαλώνοντας ἐπάνω ἡ Ζερμαὶν, μετὰ ὁ Ζάν, ὕστερα ὁ Ταμπὸρ καὶ τελευταῖος ὁ Μπουτάτα χαζογειλώντας:

— Χί, χί, χί!... Τί λέτε ἀφέντες; Ξαναπέφτουμε κάτω νὰ γελάσουμε;

Ὁ Ζάν, ἀνάβει τώρα μερικὰ σπύρτα καὶ ἕνας - ἕνας πηδάνε πάνω ἀπὸ τὴ στενὴ σὲ

φάρδος καταπακτὴ. Τελευταῖα πηδάει ἡ Φίφη. Ὅλοι μαζὶ τώρα συνεχίζουν τὴν πορεία τους στὴν στενὴ καὶ ἀτελείωτη σπηλιά.

Ξαφνικά, παράξενοι μακρυνοὶ ἤχοι φτάνουν στὰ αὐτιά τους καὶ τὸ σκοτάδι τῆς σπηλιάς ἀρχίζει νὰ γίνεται μαυροκόκκινο. Ταυτόχρονα μυρῶ διὰ φωτιάς χτυπάει στὰ ρουθόνια τους.

Ὁ Μπουτάτα γνωματεύει σοβαρά:

— Γιὰ νὰ μυρίζῃ φωτιὰ θὰ πῇ πὼς κάπου ἔχουν ἀνάψει...φωτιά!

Καὶ νά: οἱ πέντε σύντροφοι φτάνουν σὲ λίγο σ' ἕνα μεγάλο θαλωτὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς καὶ τὰ ἱμάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατάπληξι! Ἡ Φίφη κάνει νὰ γαυγίσῃ, μὰ ἡ Ζολάν προφταίνει καὶ χουφτιάζει σφιχτὰ τὴ σουβλερὴ μουσουδίτσα τῆς.

Κρύβονται ὅλοι πίσω ἀπὸ τὶς ἀνώμαλες προεξοχὲς τῶν βράχων καὶ παρακολουθοῦν μὲ θαυμασμὸ καὶ δέος:

Στὴ μέση τῆς θαλωτῆς πέτρινης αἵθουσας καίει μιὰ μεγάλη φωτιὰ μὲ κόκκινες φλόγες καὶ γαλάζιους καπνοὺς. Πλάϊ τῆς καὶ πάνω σὲ χοντρό τῆσσαλο, λεπτουργικὰ σκαλισμένον, βρίσκεται ἕνα μεγάλο μαῦρο διαμάντι ποὺ ξεπετάει πράσινες ἀστραπές! Καὶ γύρω στὴ φωτιὰ καὶ στὸ διαμάντι μιὰ ὀρδὴ βρωμερῶν καὶ ἀπαισίων Καννιβάλων, ποὺ χορεύουν, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον, τραγουδώντας μονότονα καὶ ἐκνευριστικά.

— Σπουδαίες μπαλλαρίνες! μουρμουρίζει ο Μπουτάτα.

Ο Ταμπόρ καταλαβαίνει αμέσως πώς το μεγάλο αυτό μαύρο διαμάντι είναι ο Θεός τους και πώς έχουν ανάψει τη φωτιά για να του κάνουν κάποια θυσία.

Και νά: Σε λίγο ένας Καννίβαλος δῆμιος, με μιὰ μεγάλη χατζάρα σέρνει από τὰ χέρια και φέρνει μπροστά στη φωτιά έναν άντρα με μαύμα μαλλιά και γένεια.

— Αυτός είναι ο άνθρωπος που είδα να βγαίνει από το κιβώτιό μας, ψιθυρίζει η Ζερμαίν.

— Έχει το ίδιο ανάστημα με τον καμαρότο του πλοίου, μουρμουρίζει το ίδιο σιγά ο Ζάν. Τὰ μαλλιά, τὰ μουστάκια και τὰ γένεια του μπορεί να είναι ψεύτικα.

Και πραγματικά ψεύτικα ἦσαν. Γιατί ο άγριος δῆμιος καθώς τον άρπάζει από τὰ μαλλιά και σηκώνει τη χατζάρα για να του κόψει το κεφάλι ολόκληρη ή τριχωτή περούκα ξεκολλάει και αποκαλύπτει το πραγματικό κεφάλι και το πρόσωπο του άγνωστου.

Η Ζερμαίν βγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγή.

— Η Ρόν!.. Η αδελφή μου.

Ο Μπουτάτα τραβάει τη «μπιστόλα» του και πυροβολεί στον άέρα. Δυό-τρεις όμως Καννίβαλοι πέφτουν κάτω χτυπημένοι από τις σφαίρες του. Οί άλλοι σκορπίζονται δεξιά κι' άριστερά τρομο-

κρατημένοι. Ταυτόχρονα, ο άπρόμητος Ταμπόρ χύνεται ν' άρπάξει τη λευκή γυναίκα από τὰ χέρια του δῆμιου.

Φτάνει όμως άργά. Ο φοβερός Καννίβαλος έχει προλάβει με την κοφτερή χατζάρα του να θερίση το κεφάλι της Ρόν. Η Ζερμαίν σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

Ο Ζάν σκύβει άμέσως κάτω και χτυπώντας τη δυνατά στο πρόσωπο, τη συνεφέρει γρήγορα. Ένώ ο Ταμπόρ ρίχνοντας μιὰ ματιά φρίκης στο άποκεφαλισμένο θύμα, δίνει ένα τρομακτικό χτύπημα, με το ρόπαλό του, στο κεφάλι του δῆμιου, που σωριάζεται κάτω σὰ να τον χτύπησε κεραυνός! Άμέσως και χωρίς να χάση στιγμή, άρπάζει στην άγκαλιά του το μεγάλο και άτίμητο διαμάντι και ξαναμπαίνοντας πάλι στη σκοτεινή σπηλιά, φωνάζει στους συντρόφους του:

— Ακολουθήστε με γρήγορα... Πρέπει να φύγουμε άμέσως από εδώ...

Η Ζολάν και ο Ζάν, τραβώντας από τὰ χέρια την άπαρηγόρητη Ζερμαίν, τρέχουν ξοπίσω του. Ένώ ο «φοβερός σκοπευτής» Μπουτάτα, διαμαρτύρεται:

— Μπά, σε καλό σου!.. Άσε με να ρίξω μερικές ακόμα σπόν άέρα... Μπορεί να πετύχω κι' άλλους!

Και ενώ ο Ταμπόρ και οί άλλοι προχωρούν, εκείνος μένει. Βάζει το πιστόλι στη θήκη και χύνεται να σπαράξει με τὰ χέρια του τώρα, τούς

τραμερούς άνθρωποφάγους!... Αὐτοί, πού ἔχουν πάψει πιά νὰ ἀκοῦνε τοὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν, ξεθαρρεύουν. Καὶ ὅλοι μαζί πέφτουν, οὐρλιάζοντας μὲ λύσσα, κατὰ πᾶν ὡ του.

Ὁ χεροδύναμος Μπουτάτα ἀρπάζει ἀπὸ τὰ πόδια τὸ δῆμιο, πού βρίσκεται κάτω, ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ ρόπαλο τοῦ Ταμπόρ, καὶ χτυπάει μὲ αὐτὸν τοὺς ἄλλους! Μὰ οἱ ἄγριοι πού τοῦ κάνουν τὴν ἐπιθεσι, ὅσο πᾶνε καὶ γίνονται περισσότεροι.

Ὁ μαῦρος Ἡρακλῆς μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι καταλαβαίνει πῶς ἔτσι δὲν θὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί τους.

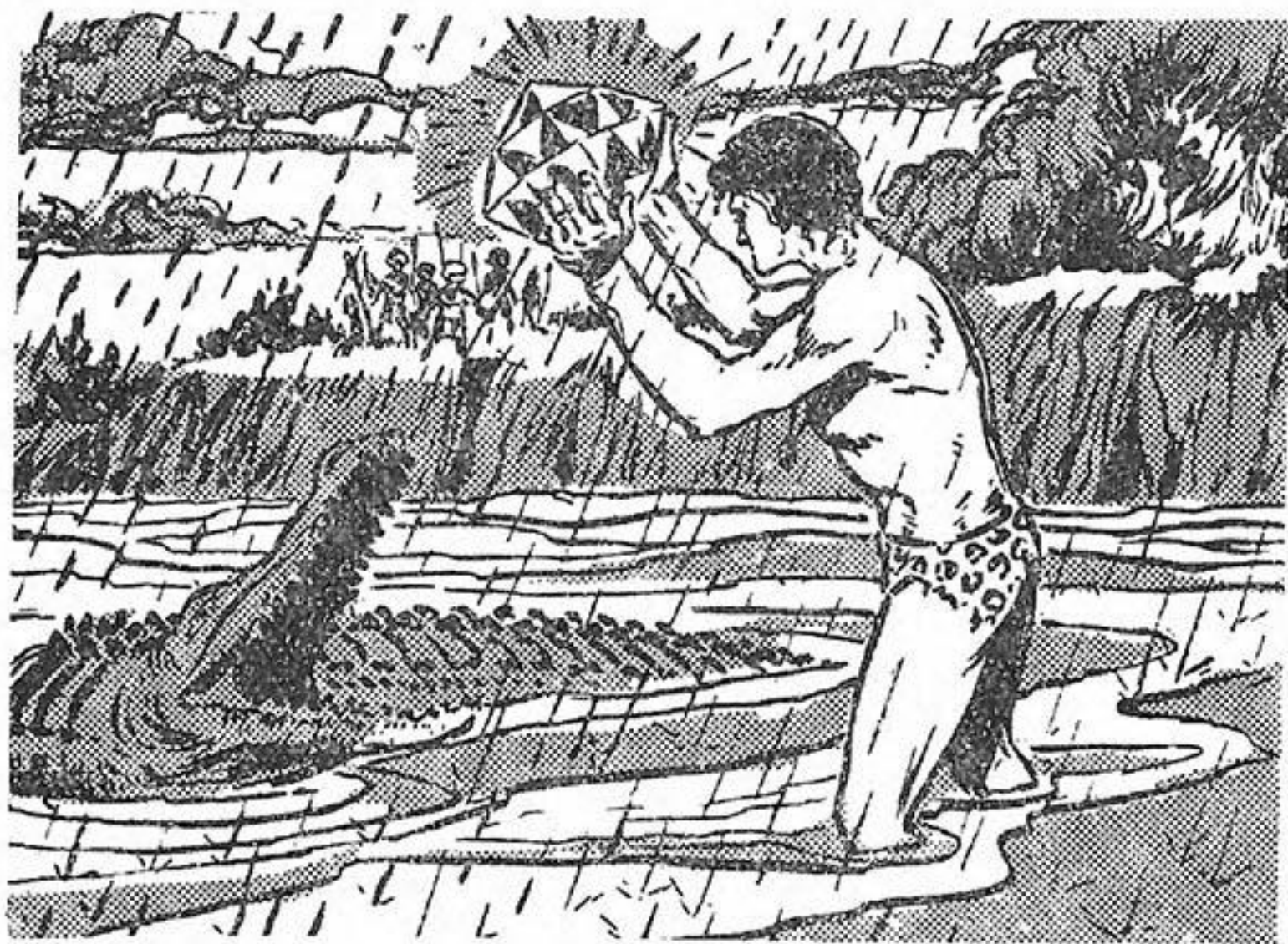
Παρατάει λοιπὸν τὸ κατασκακισμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα κορμὶ τοῦ δῆμιου καὶ ἀρπάζει τὴ μεγάλη καὶ κοφτερὴ χατζάρα του.

— Πίσω οἱ ζωντανοί!, οὐρλιάζει μὲ τὴν ἀγριοφωνάρα του.

Καὶ θερίζοντας τοὺς λαίμους τοὺς μὲ τὴ χατζάρα, προσθέτει:

— Βαισᾶτε τὰ κεφάλια σας νὰ μὴ σᾶς μπερδεύουνε!...

Ἡ δύναμι καὶ ἡ ἀρμὴ τοῦ Μπουτάτα σκορπίζουν τρόμο καὶ πανικὸ στοὺς Καννίβαλους! Ὅσοι δὲν πέφτουν ἀπὸ τὴ χατζάρα του, πέφτουν ἀπὸ τὸ φόβο καὶ γονατίζοντας

Ὁ Ταμπόρ πετάει τὸ μαῦρο διαμάντι στὸ κεφάλι τοῦ Κροκόδειλου.

‘Ο Ταμπόρ μ’ ένα σάλτο καβαλλάει στη ράχη τοῦ τρομεροῦ Χουρούχ.

τοῦ ζητᾶνε ἔλεος! ‘Ο Μπουτάτα ἔχει θριαμβεύσει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά!

Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ μάτι του παίρνει κάτω στὸ χῶμα μιὰ μικρὴ κοκκινωπὴ σαρανταποδαρούσα ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του... ‘Ο φοβερὸς ἀράπης θγάζει μιὰ τρομαγμένη κραυγή! ‘Η ματωμένη χατζάρα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια ξεφωνίζοντας μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωση:

—Βοήθεια!... Τὸ θηρίο μὲ τὰ σαράντα ποδάρια!

Καὶ ἀμέσως ξαναμπαίνουντας στὴ μακρόστενη καὶ σκοτεινὴ σπηλιὰ τρέχει νὰ φτάσῃ τοὺς συντρόφους του.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ποὺ τὸν

βλέπουν νὰ φεύγῃ ἔτσι φοβισμένος, ξεθαριεῦουν. Μπαίνουν καὶ αὐτοὶ πίσω του στὴ σπηλιὰ καὶ τὸν κυνηγᾶνε οὐρλιάζοντας ἀπὸ λύσσα καὶ μανία.

‘Ο Μπουτάτα, καθὼς τρέχει ἀλαφιασμένος, ἀκούει πίσω του τὸ ποδοβολητὸ καὶ προσπαθεῖ μὲ τ’ αὐτιά του νὰ μετρήσῃ τὰ ποδάρια ποὺ τὸν κυνηγοῦν.

— Ἔνα... δύο... τέσσερα... πέντε... ἑπτὰ... ἔντεκα...

Τὰ θγάζει ὅμως τριανταενέα καὶ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Κουτσὸ θὰ εἶναι τὸ θηρίο ποὺ μὲ κυνηγᾶει! Τοῦ λείπει ἓνα ποδάρι!

Καὶ τὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται...

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ή Ζολάν και οί δύο Γάλλοι, μόλις φτάνουν στο μέρος που υπολογίζουν πως πρέπει να βρίσκεται ή καταπακτή, παύουν να τρέχουν. Προχωρούν σιγά και ψάχνοντας με τὰ πόδια τους στο πηχτό σκοτάδι τή βρίσκουν και τήν πηδάνε. Ύστερα, ξαναρχίζουν να τρέχουν προς τήν έξοδο τής σπηλιάς που βγάζει στη χαράδρα.

Ο Μπουτάτα, που τούς ακολουθεί, σέ αρκετή απόστασι πίσω, για να διασκεδάση τὸ φόβο του σιγανομουρμουρίζει ἕνα μοντέρνο τραγουδάκι τῶν ἰθαγενῶν:

«Λύκος πάει νὰ φάη τή γίδα τσουπ και πέφτει στήν παγίδα!»

Καί, πρὶν προφτάση νὰ τελειώση τὸ τραγουδάκι του τσουπ και πέφτει στήν καταπακτή!

— Μπά, σέ καλό μου!, μουρμουρίζει μόλις φτάνει κάτω χτυπώντας πάνω στὶς μαλακὲς κουλούρες τοῦ σκοτωμένου τεράστιου φιδιού.

Ύστερα ξύνει για λίγο σκεπτικὸς τὸ κωμικὸ τσουλούφι του και μουρμουρίζει σὰ νὰ μιλάη στοὺς συντρόφους του:

— Ἄν ξαναβγῶ ἀπὸ δῶ μέσα, νὰ μοῦ ...τηλεγραφήσετε!

Κάτι ὅμως θυμάται ἀμέσως και τὸ μαύρο πρόσωπό του γίνεται πὶο σκοτεινὸ και ἀπὸ τὸ σκοτάδι που τὸν τρι-

γυρίζει. Καὶ μονολογεῖ με δέος:

— Καλὰ ἂν ἀπὸ πάνω περάση ή σαρανταποδαρούσα που με κυνηγάει. Ἄν ὅμως, κουπτοῦ καθὼς εἶναι, παραπατήσει και πέσει ἐδῶ, τί γινόμαστε; Ἔ;!

Σέ λίγο ὅμως καταλαβαίνει πως δὲν τὸν κυνηγάει τὸ θηρίο με τὰ σαράντα ποδάρια, μὰ καμμιά εἰκοσαριά πεινασμένοι ἀνθρωποφάγοι. Αὐτοὶ βέβαια ξέρουν τὰ κατατόπια και ὁ Μπουτάτα τούς ἀκούει που πηδοῦν πάνω ἀπὸ τήν παγίδα. Ἕνας μονάχα, ὁ τελευταῖος και καθυστερημένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν προσέχει και γκρεμοτσακίζεται κάτω ξεφωνίζοντας τρομαγμένα. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκοῦνε βέβαια μὰ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ σταματήσουν για νὰ τὸν βγάλουν. Ἄς μείνη ὡς τὸν γυρισμό τους...

Φαντασθῆτε τώρα τήν τρομάρα που πῆρε ὁ Καννίβαλος, ὅταν, πέφτοντας στή βαθειὰ σκοτεινὴ καταπακτή και πάνω σέ κάτι μαλακό, ἀκούει τή βαρεῖα φωνὴ τοῦ ἀράπη που τοὺς εἶχε κάνει τὸ μεγάλο θανατικό:

— Μπά, σέ καλό σου!... Στήν ἀγκαλιά μου βρήκες νὰ πέσης; Καλὰ που δὲν ἔχω φάει, γιατί θὰ χώνευα...

Ὁ ἄγριος ξεφωνίζει με ἀπόγνωσι, νομίζοντας πως ὁ χεροδύναμος ἀράπης θὰ τὸν σκοτώση:

— Σσσσ..., τοῦ κάνει ὁ Μπουτάτα. Μὴ φοβᾶσαι και

δὲν θὰ σὲ πειράξω. Φτάνει νὰ μοῦ ἀποκριθῇς εἰλικρινὰ σὲ κάτι ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω.

Καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Δέν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θέριζα πρὶν μὲ τὴ χατζάρα μου;

— Ναί...

— Ὡραῖα!... Ἀπὸ ποιους ὅμως, ἀπὸ τοὺς ἀκέφαλους, ἢ τοὺς κεφαλωμένους;

Ἡ ἀπάντησι ποὺ παίρνει ὁ Μπουτάτα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ ἀνθρωποφάγος, εἶναι ἓνα παράξενο σούρσιμο ποὺ τὸ ἀκούει νὰ χάνεται ψηλά, πρὸς τὰ χεῖλια τῆς καταπακτῆς. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τὴ φωνὴ τοῦ Καννιβάλου ποὺ τὸν κοροϊδεύει ἀπὸ πάνω:

— Κουτὸ βουβάλι!... Ἔνα γερὸ χορτόσκοινο κρέμεται καὶ δὲν τὸ εἶδες!... Ἀπὸ αὐτὸ σκαρφάλωσα καὶ θγῆκα!...

Ὁ Μπουτάτα χαίρεται:

— Ναί, ἰμωρὲ παιδί μου! Καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκες!... Ἐμεῖς τόχαμε βάλει... Στάσου νὰ σκαρφαλώσω καὶ ἐγώ....

Ὁ ἄγριος ὅμως ἔχει στὸ μεταξύ, λύσει τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀπὸ τὴν προεξοχὴ τοῦ βράχου, καὶ τοῦ φωνάζει γελώντας:

— Χά, χά, χά!... Ἐλυσά τὸ χορτόσκοινο!... Ἄν κάνης πὼς τὸ τραβάς θὰ σοῦρθη ὅλο κάτω! Κάθησε λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ κάθεται.. Ἄμα γυρίσουμε, θὰ σὲ ψήσουμε στὴ σούβλα.

Ὁ Τσουλούφης, ποὺ τ' ἀντερά του γουργουρίζουν ἀπὸ τὴν πείνα, διαμαρτύρεται:

— Ἔλα, καημένε!... Μὴ μοῦ μιλάς γιὰ ψητὰ γιατί τρέχουν τὰ σάλια μου!

Ἀμέσως ὅμως — σὰν κουτοπόνηρος ποὺ εἶναι, — κατалаβαινει πὼς γιὰ νὰ θγῇ ἀπὸ κεῖ κάτω, πρέπει νὰ ξεγελάσῃ τὸν Καννίβαλο. Καὶ τοῦ φωνάζει:

— Πολὺ καλὰ!... Ἀφοῦ δὲν μὲ θγάξεις, θὰ σπάσω κι' ἐγὼ τὸ μαῦρο διαμάντισας!

— Πῶς;! κάνει χαμένα αὐτός. Ἐδῶ βρίσκεται τὸ ἱερὸ διαμάντι;

— Ἐδῶ κάτω τὸ πέταξαν οἱ λευκοὶ. Γι' αὐτὸ ρίξαν καὶ μένα νὰ τὸ φυλάω...

Καὶ τραδώντας ἀμέσως τὴ «μπιστόλα» του, ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ μὲ ἰδύναμι τὴ λαβὴ τῆς στὰ πέτρινα τοιχώματα τῆς καταπακτῆς, μουριμουρίζοντας:

— Γι' αὐτὸ θὰ τὸ σπάσω κι' ἐγὼ... Γιὰ νὰ μάθετε ἄλλοτε νὰ μὴ μὲ κάνετε... ψητὸ τῆς σούβλας!

Ὁ ἀνθρωποφάγος τρέμει μὴ πάθῃ κακὸ τὸ ἱερὸ διαμάντι τῆς φυλῆς του. Καὶ τοῦ φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι:

— Μὴ, μὴ τὸ χτυπάς!... Στάσου νὰ δέσω τὸ χορτόσκοινο νὰ μοῦ τὸ φέρῃς ἐπάνω...

Καὶ τὸ ξαναδίνει γρήγορα στὴν προεξοχὴ τοῦ βράχου. Ὁ Μπουτάτα τ' ἀρπάζει ἀμέσως καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα βρίσκεται ἔξω.

— Δώσε μου τώρα τὸ μαῦρο διαμάντι, τοῦ ἰλέει ὁ Καννίβαλος.

— Πᾶρε το, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης καὶ δίνοντάς του μιὰ σπρωξιὰ τὸν γκρεμοτσακίζει κάτω καὶ τραβάει ἐπάνω τὸ χορτόσκοινο.

Ὁ ἄγριος ἔξω φρενῶν, πού τὴν ἔπαθε, φωνάζει καὶ ῥίξει ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καταπακτῆς, ζητώντας τὸ χορτόσκοινο γιὰ νὰ ξαναβγῇ ἐπάνω.

Ὁ Μπουτάτα τὸν κοροϊδεύει

— Τί φωνάζεις ἔτσι; Μπά, σὲ καλὸ σου! Κάθησε ἐκεῖ πού κάθεται... Ἄμα ξαναγυρίσω θὰ σὲ κάνω ...γιουβέτσι στὸ φούρνο. Χί, χί, χί!...

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς ἀτελείωτης σκοτεινῆς σπηλιάς.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ μὲ τὸ μαῦρο διαμάντι, ἡ Ζολάν μὲ τὴ Φίφη τῆς καὶ οἱ δύο Γάλλοι, φτάνουν τέλος στὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς, ἐνῶ πίσω — καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι — τοὺς κινηγᾶνε οἱ μανιασμένοι Καννίβαλοι.

Μὰ μάλις βγαίνουν ἔξω στὴ χαράδρα, ἄλλο κακὸ τοὺς περιμένει: Ἄγρια καταγίδα μὲ νεροποντὴ καὶ τρομακτικούς κεραυνοὺς ἔχει ξασπάσει. Οἱ τέσσερις σύντροφοι τρέχουν σὰν τρελλοὶ μέσα στὴν κοσμοχαλασιὰ πού γίνεται.

Σὲ λίγο βγαίνουν καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι καὶ τρέχουν ἀλλοιλάζοντας νὰ τοὺς φτά-

σουν.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, σφίγγοντας πάντα στὴν ἀγκυλιά του τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι, φωνάζει στοὺς συντρόφους του:

— Κρυφτῆτε γρήγορα σ' αὐτὰ τὰ σκίνα μέχρι πού νὰ περάσουν ἀπὸ μπροστά σας οἱ Καννίβαλοι. Ὑστερα ξαναγυρίστε στὴ σπηλιά μας. Ἐγὼ θὰ φωνάζω καθὼς θὰ τρέχω γιὰ νὰ μ' ἀκολουθήσουν καὶ νὰ τοὺς παρασύρω μακριὰ ἀπὸ σᾶς... Ὑστερα θὰ βρῶ κάποιον τρόπο νὰ τοὺς ξεφύγω...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Σὲ λίγο οἱ Καννίβαλοι ἔχουν χαθῇ μακριὰ πρὸς τὴ δύσι κινηγώντας τὸ Ταμπὸρ πού φωνάζει συνεχῶς γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ ἴχνη του.

Ἡ Ζολάν, ὁ Ζάν καὶ ἡ Ζερμαίν βγαίνουν ἀπὸ τὶς κρυψῶνες τοὺς καὶ παίρνουν τρέχοντας μέσα στὴν καταιγίδα, τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά τους. Ἡ Ζερμαίν κλαίει τὴ χαμένη κακούργα ἀδελφή τῆς καὶ ἡ Ζολάν παραπονιέται πὼς μ' αὐτὴ τὴν «παλιοβροχὴ» θὰ τῆς πουντιάσῃ ἡ Φίφη τῆς.

.....

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ὅμως τρέχουν πιδὲ γρήγορα ἀπὸ τὸν Ταμπὸρ πού νοιώθει κάπως στραμπουληγμένο τὸ πόδι του ἀπὸ τὸ πέσιμο στὴν καταπακτῆ.

Καὶ νά: Ὁ Ταμπὸρ ἀκούει τώρα τὰ βέλη τοὺς νὰ σφυρίζουν πλάϊ του καὶ τ' ἀκόντια τοὺς νὰ πέφτουν πίσω του. Οἱ στιγμὲς πού περνᾶει

είναι αφάνταστα τραγικές!

Τρέχει τώρα πλάϊ στην ὄχθη ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ. Γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς Καννίβαλους πέφτει στὰ ὀριμητὶ καὶ νερά του καὶ πασχίζει ἀπεγνωσμένα νὰ περάσῃ στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Οἱ ἄγριοι φτάνουν καὶ αὐτοὶ στὴν ὄχθη καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ βουτήξουν. Μὰ ξαφνικὰ ὑποχωροῦν τρομαγμένοι: «Ένας τεράστιος πεινασμένος κροκόδειλος καλυμπάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ καὶ φτάνει γρήγορα κοντά του. Ἀσυναίσθητα ὁ Ταμπὸρ σηκώνει μὲ τὰ ἱδύ του χέρια τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι καὶ τὸ πετάει μὲ λύσσα κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου. Ὁ κροκόδειλος ὅμως, νομίζοντας πὼς εἶναι κάτι φαγώσιμο, ἀναίγει τὰ τεράστια σαγόνια του καὶ πηδώντας ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ τ' ἄρπάζει στὸν ἄέρα καὶ τὸ καταβροχθίζει.

Οἱ Καννίβαλοι βλέποντας τὸ χαμὸ τοῦ μαύρου διαμαντιοῦ ποὺ τὸ λατρεύουν γιὰ Θεό τους, καταλαμβάνονται ἀπὸ ἱερὸ μένος. Καὶ ἐνῶ, πρὶν λίγες στιγμὲς εἶχαν φοβηθῇ τὸν κροκόδειλο, τώρα βουτοῦν ὅλοι μαζὶ στὰ νερά καὶ χύνονται νὰ τὸν κατασπαράξουν.

Σὲ λίγο, δυὸ-τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει καταβροχθίσει τὸ πεινασμένο θηρίο καὶ οἱ ὑπολοίποι— μὴ ξέροντας κολύμπι — ἔχουν παρασυρθῇ καὶ πνιγῇ στὰ ὀριμητικὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ταμπὸρ, ἐλεύθερος τώ

ρα, ξαναγυρίζει στὴν ὄχθη, ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει, καὶ κάνει νὰ πάρῃ τὸ δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά του.

Ἀλλοῖμονο ὅμως!... Ὁ φοβερὸς καὶ γιγαντόσωμος «Χουρούχ», παραμονεύει κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς καλαμιές τῆς ὄχθης. Εἶναι ἓνας τρομακτικὸς πράσινος μέγας βάτραχος — μέγας σὰν ἓνα βουβάλι— μὲ δυὸ σουβιλερά καὶ φαριμα κερὰ κέρατα στὸ κεφάλι, καὶ μ' ἓνα τεράστιο στόμα ποὺ μπορεῖ νὰ καταβροχθίσῃ, μὲ μιᾶς, ὁλόκληρον ἄνθρωπο!

Ἡ νεροποντὴ ἔχει σταματήσει πιά...

Τὸ ἐξασκημένο αὐτὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας ἀκούει πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές τὴ βαρεῖα ἀνάσα τοῦ ἀμφίβιου θηρίου. Μὰ ὁ Ταμπὸρ εἶναι αφάνταστα κουρασμένος κι' ἐξαντλημένος αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲ νοιώθει τὶς δυνάμεις του ἱκανὲς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν φοβερὸ Χουρούχ. Καὶ ἀλλοῦντας κατεύθυνσι τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ μάχη.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ σαρκοφάγος βάτραχος εἶναι πεινασμένος. Γιατὶ μόλις βλέπει τὸ λευκὸ ἄνθρωπο νὰ τρέχῃ, χύνεται πίσω του κυνηγώντας του μὲ τεράστια πηδήματα.

Ὁ Ταμπὸρ ἀκούει τοὺς δυνατοὺς γδούπους ποὺ κάνει τὸ κορμί του, πέφτοντας στὴ γῆ ὕστερα ἀπὸ κάθε πηδημα καὶ τρέχει νὰ ξεφύγῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ... Μὰ ὁ Χουρούχ εἶναι πιὸ γρήγορος ἀ-

πὸ αὐτὸν καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν φτάσῃ. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας σταματᾷ καὶ γυρίζει. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ γιγαντόσωμος βιάτραχος. Οἱ δύο φοβεροὶ ἀντίπαλοι ἀναμετριῶνται γιὰ λίγα ἀκίνητοι. Τέλος, πρῶτος ὁ Χουρούχ σκύβει τὸ κεφάλι καὶ προτείνοντας τὰ φαρμακερὰ κέρατά του, κάνει ἓνα ἀπτόμο πῆδημα γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ θῦμα. Ταυτόχρονα καὶ ὁ Ταμπὸρ πηδάει πρὸς τὰ ἑπὰν καὶ ὁ βιάτραχος, μὲ τὴν ὀρμὴν ποὺ ἔχει, περνᾷ κάτω ἀπὸ τὰ ποδάρια του.

Τώρα ὁ μικρὸς Ταρζάν βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ θηρίο καὶ μ' ἓνα σάλτο καβαλλᾷ στὴ ράχι τοῦ Χουρούχ καὶ πιάνεται γερὰ ἀπὸ δύο κέρατά του.

Τὸ θηρίο δὲν μπορεῖ πιά νὰ τοῦ κάνει τίποτα. Οὔτε νὰ τὸν δαγκώσῃ, οὔτε νὰ τὸν κουτουλήσῃ. Γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ λοιπὸν ἀπὸ πάνω του, τινάζεται, πηδάει καὶ χτυπιέται μανιασμένο. Μὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο κρατιέται γερὰ καὶ δὲ δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ πάνω του.

Ὁ τρομερὸς βιάτραχος καταλαβαίνει γρήγορα πὼς ἄδικα κοπιᾷ. Καὶ ἀλλάζοντας τακτικὴ προχωρεῖ πηδώντας γιὰ τὸ ποτάμι. Εἶναι φανερό πὼς θέλει νὰ παρασύρῃ τὸ θῦμα του στὰ βαθειὰ νερὰ καὶ νὰ τὸ πνίξῃ.

Ὁ ἔξυπνος Ταμπὸρ, ποὺ βλέπει τὸν κίνδυνον, πηδάει ἀμέσως ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ Χου

ρούχ καὶ γιὰ νὰ σωθῇ κάνει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ λεῖο κορμὸ κάποιου δέτρου ποὺ βρίσκεται μπροστὰ του. Γλυστράει ὁμῶς καὶ πέφτει κάτω, ἐνῶ ὁ μανιασμένος βιάτραχος ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ τὸν καταδροχθίσῃ.

Ὁ μικρὸς Ταρζάν εἶναι χαίμενος! Ὁ Θεὸς ὁμῶς τῆς Ζούγκλας τὸν προστατεύει κι' αὕτῃ τῇ φορᾷ.

Ξαφνικά, ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ φτάνῃ καὶ μιὰ γνώριμη φωνὴ ν' ἀντηχῇ:

— Μπά, σὲ καλὸ σου!... Δὲν ντρέπεσαι, ἀφέντη παιδί, νὰ σὲ κατασπαράξῃ ἓνα... βιατραχάκι;

Εἶναι ὁ Μπουτάτα ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τῆς χαράδρας. Καὶ ἀμέσως τραβώντας τὴ μεγάλη καὶ βαρεῖα «μπιστόλα» του, ρίχνει μιὰ στὸν ἄέρα... Ἡ σφαῖρα, ὅπως πάντα, ἀστοχεῖ καὶ χτυπώντας τὸν Χουρούχ στὴν κοιλιά, τὸν κάνει νὰ παρατήσῃ τὸ θῦμα του καὶ νὰ σφάδᾷ στριφογυρίζοντας καὶ κρᾶζοντας σπαρακτικά.

— Ἀμάν, σκοποβολή!, μουρμουρίζει ὁ ἥρωϊκὸς Τσουλούφης.

Καὶ ρωτᾷ τὸν Ταμπὸρ πού, σωσμένος σὰν ἀπὸ θαῦμα, ἔχει πεταχτῇ ὀρθός:

— Τί λές, ἀφέντη παιδί; Νὰ τραβήξω κι' ἄλλη μιὰ στὸν ἄέρα γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσω;

Ὁ γιγαντόσωμος βιάτραχος τραυματισμένος τώρα προχωρεῖ κατὰ τὸ ποτάμι... Τὸ

Ἑλληνόπουλο τραβάει τὸ σωτήρα του ἀπὸ τὸ τριχωτὸ μπράτσο:

—Σ' εὐχαριστῶ, Μπουτάτα! Εἵμαστε ὅμως πολὺ κουρασμένοι... Πᾶμε γρήγορα στὴ σπηλιά μας...

.....

Ὅταν τέλος, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἀτελείωτες ἄλλες περιπέτειες φτάνουν στὴ σπηλιά τους, ἔχει νυχτώσει γιὰ καλά. Ὅμως μὲ τὴν πρώτη ματιά πὺ ρίχνουν στὸ ἄνοιγμά της, παραξενεύονται. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς εἶναι σκοτεινὸ. Τὸ λυχνάρι πὺ ἔ-

πρεπε νὰ τὸ φωτίζει, εἶναι σβηστό.

— Γιατὶ ἔτσι σκοτεινά; ψιθυρίζει ὁ Ταμπόρ.

Οἱ δύο ἄντρες προχωροῦν τώρα ἀνήσυχοι στὸ ἐσωτερικόν, μὰ δὲν προφταίνουν νὰ κάνουν λίγα βήματα. Ξαφνικὰ νοιώθουν πολλὰ χέρια μαζὶ νὰ τοὺς ἀρπάζουν, νὰ τοὺς ρίχνουν κάτω καὶ νὰ τοὺς δένουν χεροπόδαρα μὲ γερά χορτόσχοινα. Ταυπᾶχρονα ῥακούγεται μιὰ βαρειά κι' ἄγρια ἀνδρική φωνή:

— ἸΚαλωσῶρίσατε κι' ἐσεῖς!... Αὔριο σᾶς περιμένει ὅλους ὁ «Χορὸς τῆς Φωτιάς»!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 4 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ

ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΟΧΟ

τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ» τὸ 5
ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ μὲ τίτλο:

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ἡ δράσι τῶν μικρῶν ἡρώων τῆς ζούγκλας φθάνει
στὸ ἀποκορύφωμά της καὶ οἱ ἀναγνώστες μας θ' ἀ-
πολαύσουν τὴν συγκλονιστικώτερη περιπέτεια ἀπ' ὅ-
σες ἔχουν διαβάσει ὡς τώρα. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ
χάσῃ τὸ ἐπόμενο ἀριστουργηματικὸ τεύχος.

